

กวีนิพนธ์

“วีรบุรุษสำราญ” เป็นผลงานของมังกรโบราณผู้ล่วงลับ “โก้วเล้ง”

“วีรบุรุษสำราญ” เล่าถึงผู้คนที่คน ซึ่งอยู่ในเคหาารุ่มรวาย ที่แท้จริง แล้วกลับยากจนขึ้นแต่นิ่ง หากแต่เคหาที่แสนยากจนนี้ กลับบอบอวลด้วยไมตรีและน้ำมิตรมากมายนยิ่งกว่า

บุคคลทั้งสี่คนล้วนแต่มีความลับและความหลัง หากแต่สายสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นเหนือยิ่งกว่าถ้อยร้อยวาจาใด กลับพันผูกพวกมันด้วยอย่างที่ไม่ต้องสนใจเรื่องราวแต่หนหลังอันใด

การพบกันของพวกมันทั้งสี่ จึงก่อเกิดเป็นเรื่องราวของ “ผู้ใดว่าวีรบุรุษล้วนเงียบเหงา วีรบุรุษของพวกเราล้วนสำราญ”

ผลงานเรื่องนี้นับว่าเป็นนวนิยายกำลังภายในแนวทดลองของโก้วเล้ง ที่ฉีกออกไปจากนวนิยายกำลังภายในรูปแบบเดิม หลีกหนีจากบทบัญญัติเข้าสู่อีกเส้นทางสายหนึ่ง

ซึ่งนับว่าโก้วเล้งทดลองได้ประสบความสำเร็จอย่างงดงามยิ่ง

“วีรบุรุษสำราญ” นับเป็นอีกหนึ่งอมตะนวนิยายของมังกรโบราณผู้ล่วงลับที่ยากจะหาใครเสมอเหมือน

หมายเหตุผู้ประพันธ์

วีรบุรุษสำราญ นับเป็นการทดลองเปลี่ยนแนวครั้งใหม่ ทั้งนี้เพราะเรื่องจิ้งก่าลึงภายในถึงวาระแห่งการเปลี่ยนแปลงแล้ว

ในสายตาของผู้คนจำนวนมาก เรื่องจิ้งก่าลึงภายในมิเพียงไม่ใช่วรรณกรรมถึงกับไม่อาจนับเป็นนวนิยาย เจกเช่นกับไส้เดือนแม่เคลื่อนไหวได้ แต่น้อยคนนักที่เห็นมันเป็นสัตว์เลื้อยคลาน

ข้อคิดเห็นเยี่ยงนี้ แม้สืบเนื่องจากผู้คนบางคนมีอคติส่วนตัว แต่พวกเราเหล่าผู้เขียนเอง ก็มีอาจผลักไสพินจากความรับผิดชอบได้

เรื่องจิ้งก่าลึงภายในบางครั้งเขียนจนประโคมเกินเลยไป ละเลงไซกเลือดไปแทบลืมเลือนว่านวนิยายทุกเรื่องไม่อาจปราศจากซึ่ง “ความเป็นมนุษย์”

มนุษย์ปุกฤษณมิเพียงมีอารมณ์ความรู้สึกที่พลุ่งพล่านดาดเดือดเคียดแค้นอาฆาต เจ็บขำรันทด หวาดหวุ่นพรันพรึง ยังมีความรักและน้ำมิตร ความเสียสละและคุณธรรม อารมณ์ขันและความเห็นอกเห็นใจ พวกเราเหล่าผู้เขียนเ็นเน้นย้ำแต่ด้านที่อัปลักษณ์ชั่วร้าย?

ยังมีเรื่องเงินกำลังภายในยุคของพวกเรา呢 หากเริ่มนับตั้งแต่เรื่อง กังไ้วคี่เฮียบตั้งของแพ้กังปุกเซียวเซ็ง เมื่อถึงยุคที่เคี้ยงจั้นบั้งของเฮ้ง ไตวไโล้วก็เปลี่ยนแนวคราหนึ่ง ในยุคสมัยมังกรหยกของกิมย้งแห่งฮ่องกง ได้เปลี่ยนแนวอีกครั้งหนึ่ง จนบัดนี้ผ่านมาเป็นเวลาสิบกว่าปีแล้ว

สิบกว่าปีมานี้ เรื่องเงินกำลังภายในที่จัดพิมพ์จำหน่าย มิทราบมีจำนวนที่ร้อยก็พันเล่ม โคร่งเรื่องบางประการแทบยึดถือเป็นแบบฉบับ นักอ่านที่เจนจัดขอเพียงอ่านตอนแรกเริ่ม ก็เดาเนื้อเรื่องตอนอวสานได้

หากคิดยกระดับของเรื่องเงินกำลังภายในให้สูงขึ้นสมควรเปลี่ยนแนว หากคิดปลูกเร้าความสนใจของนักอ่านก็ต้องเปลี่ยนแนว

อย่างนั้นควรเปลี่ยนแปลงอย่างไร?

บางคนบอกว่าสมควรเปลี่ยนจากบู๊ (การต่อสู้) เป็นเฮียบ (คุณธรรม) กล่าวคือเขียนถึงสิ่งที่เป็นแสงสว่างเพิ่มขึ้น ลดด้านที่ดำมืดลง เขียนถึง มโนธรรมผู้คนเพิ่มขึ้น บรรยายฉากโลहितให้น้อยลง

และบางคนบอกว่าหากเปลี่ยนแนวเยี่ยงนั้น เรื่องเงินกำลังภายใน เท่ากับแปรสภาพไป มิใช่เรื่องเงินกำลังภายในขนานแท้ นักอ่านบางท่าน อาจไม่ยอมรับ

ข้อวิจารณ์ทั้งสองประการอาจล้วนไม่ผิด ดังนั้นพวกเราเหล่าผู้เขียน ได้แต่ทดลอง ทดลองโดยมิหยุดยั้ง

พวกเราแม้มิกล้ามุ่งหวังให้ผู้อื่นยึดถือเรื่องเงินกำลังภายในเป็น วรรณกรรม อย่างน้อยก็ขอให้ได้รับการยึดถือเป็นนวนิยาย มีศักดิ์ฐานะ เท่าเทียมกับนวนิยายประเภทอื่น สามารถปลูกเร้าจิตใจผู้คน สามารถสร้างความรู้สึกร่วมของผู้คนขึ้น

เมื่อถัดจากบึงป้อเจ็กแห่งนักสู้ผู้พิชิต ซิมลั้งแห่งราชายุทธจักร ซอลิ้วเฮียงขุนโจรกระจายหอม ลี้ซิมฮั่วมีตบิโนไม่พลาดเป้า จวบจนถึง เซียวจับอดนี้้ง ท่านจะได้พบกับก๊วยไตไโล้วและเฮ้งต้งแห่งวีรบุรุษสำราญ

ผู้ใดว่าวีรบุรุษล้วนเจียบเหงา วีรบุรุษของพวกเราล้วนสำราญ

ก๊วยไตไโล้วและเฮ้งต้งแมียกจน แต่ยังสำราญर्म์ ทั้งนี้เพราะพวก

เขารู้ซึ่งถึงคุณค่าความหมายของชีวิต วีรกรรมของพวกเขาจึงบรรเจิด
ชนิดนั้น เปล่งประกายรัศมีอันเรืองรอง

หากแม้วีรบุรุษสำราญมีความสุขสนุกสนานเพียงส่วนเสี้ยว การ
ทดลองของข้าพเจ้าครั้งนี้นับว่าไม่ประสบความสำเร็จแล้ว

โก้วเล้ง

กำเนิดแปด

วีรบุรุษสำคัญเป็นอีกหนึ่งอมตะนวนิยายของโก้วเล้ง มังกรโบราณ แห่งบรรณพิภพ ซึ่งขาดตลาดไปนาน สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คจึง จัดพิมพ์ขึ้นมาใหม่ ตามคำเรียกร้องของผู้อ่าน และอยู่ในชุดวรรณกรรม กำลังภายในโก้วเล้ง

โก้วเล้งจัดเป็นหนึ่งในนักเขียนชาวตะวันออกที่ศึกษาวรรณกรรม ตะวันตกอย่างกว้างขวาง และรู้จักดัดแปลงผลงานของนักเขียนระดับโลก มาเป็นนวนิยายกำลังภายในอย่างแนบเนียน ด้วยคุณสมบัติพิเศษข้อนี้ ทำให้โก้วเล้งถูกขนานนามเป็นอัจฉริยะปีศาจของโลกยุทธจักรนวนิยาย

เรื่องวีรบุรุษสำคัญนี้ก็เช่นกัน โก้วเล้งได้รับแรงบันดาลใจจากเรื่อง **TORTILLA FLAT*** ของนักเขียนอเมริกันนามกระเดื่อง จอห์น สไตน์เบ็ก ซึ่งเมื่อผ่านการกลั่นกรองจากโก้วเล้ง ก็ปราศจากกลิ่นอายของนมเนย หากแต่กลายเป็นตำนานเรื่องราวของชาวยุทธจักรอย่างกลมกลืน

* ประมูล อุณหูรูป แปลเป็นภาษาไทยใช้ชื่อเรื่องว่าโลกีย์ชน

เรื่องนี้ก็แล้วแต่บรรจงสร้างตัวละครหลายตัวประกอบด้วย ก๊วยไต๋โล่ว
ที่โอ้อ่าผ่าเผย ไม่นำพาต่อทุกเรื่องราว เอ็งตั้งที่เคลื่อนไหวในความไม่
เคลื่อนไหว อีฉิกที่ผ่านการตายมาเจ็ดครั้ง ลี้มไ้ไท่ฟ่งที่ไม่รักสันติเหมือนชื่อ
ทั้งหมดอยู่ร่วมกันในสถานที่ซึ่งเรียกว่าเคหา รุ่มรววย และร่วมสร้างวีรกรรม
อันระบือลือลั่น

วีรบุรุษสำราญเป็นผลงานที่ก๊วยเล้งสะท้อนความหมายของคุณธรรม
น้ำมิตร และกะเทาะถึงแก่นแท้ของมนุษย์ปุถุชนได้ดีที่สุด ซึ่งท่านสามารถ
พิสูจน์ในหน้าต่อไป

น.นพรัตน์

1

ก๊วยไต้โล่วและเฮ้งต้ง

ก๊วยไต้โล่วเป็นแฉกเช่นกับนาม ความหมายของ “ไต้โล่ว” คือทั้ง
โอ้อ่าผ่าเผย ทั้งสะเพร่าลั่นเล่อ ถึงกับเลอะเทอะเหลวไหลอยู่บ้าง มิว่า
เรื่องราวไต้ล่วนไม่นำพาปารามภ

เฮ้งต้งกลับปุกต้ง (ไม่เคลื่อนไหว)

ก๊วยไต้โล่วความจริงสมควรเป็นบุคคลร่ำรวย แต่แล้วมันกลับยากจน
เข็ญใจ

บุคคลที่สมควรร่ำรวย หากเปลี่ยนเป็นยากจน มีแต่สืบเนื่องจาก
สาเหตุสองประการ หนึ่งคือมันโง่เขลาไป สองสืบเนื่องจากเกียจคร้านไป

ก๊วยไต้โล่วหาโง่เขลาไม่ มันกระทำเรื่องราวมากกว่าผู้อื่น มิหน้าซ้ำ
กระทำมากกว่าผู้อื่น สมมติเช่น

มันสามารถขบขี่ม้าเร็วที่สุด สยบม้าพยศที่สุดได้

กระบี่ของก๊วยไต้โล่วสามารถทะลวงผ่านเกราะเหล็กของแม่ทัพ
ขณะเดียวกันก็ทะลวงผ่านกิ่งหลิวที่เอนลู่กลางสายลมได้

หากท่านเป็นสหายมัน ตอนที่มันอารมณ์ดีเป็นพิเศษ อาจกระโดด

ลงน้ำจับปลาหลิซื่อในสภาพมือเปล่าได้สองตัว ตอนทะยานขึ้นจากน้ำสามารถตะปบจับห่านปากกลางอากาศสองตัว ปรงอาหารเป็นลาภปากท่านฝีมือการครัวของมันรับรองไม่เป็นรองพ่อครัวใดๆ ในนครหลวง

มีบ้างบางคนเห็นว่าก๊วยไตไ่ล่วนนอกจากให้กำเนิดเด็กทารกแล้ว ไม้ว่าเรื่องใดล้วนกระทำได้

ก๊วยไตไ่ล่วนก็ไม่เกียจคร้าน มีหน้าซำยังพากเพียรหาเรื่องกระทำการงานประการแรกคือ รับตำแหน่งผู้คุ้มกันภัย

ตอนนั้นก๊วยไตไ่ล่วนเพิ่งไว้ทุกข์แก่บิดามารดาผู้ล่วงลับครบกำหนด จึงขายบ้านช่องไร่เนา คิดอาศัยความสามารถประจำตัวออกท่องเที่ยวในยุทธจักร

ก๊วยไตไ่ล่วนหาใช่พ่อค้าวาณิชผู้เจเนจัด ดังนั้นที่นาซึ่งมีราคาไร่ละสามร้อยตำลึง เพียงจำหน่ายไปไร่ละหนึ่งร้อยเจ็ดสิบตำลึง กอปรกับแบ่งให้แก่ญาติสหายที่ซ้นแค้นจึงเหลือเงินไม่มากนัก

แต่นั้นก็เพียงพอให้ซื้อหามาพวงพิศวัตหนึ่ง หล่อหลอมกระบี่เล่มหนึ่ง สั่งทำอาภรณ์ใหม่เอี่ยมล่อหลายชุด ฟ่านักโรงเตี๊ยมโอ้อ่าที่สุด รับประทานอาหารบนเหลาสู่ราเลื่องชื่อที่สุด

ช่วงเวลานั้นเป็นฤดูใบไม้ผลิ เป็นตอนที่กิจการค้าของสำนักคุ้มกันภัยรุ่งเรืองเฟื่องฟูที่สุด และก็เป็นเวลาที่โจรมิจฉาชีพเคลื่อนไหวคึกคักที่สุด

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยตั้งง่วนล้อจิ้นเอ็ก มีพลังฝีมือมีตำทราวมหากแต่โชคไม่ดีนัก ระหว่างที่คุ้มกันสินค้ายาหนึ่ง กลับเผชิญพบจอมโจรที่ยากต่อแยะที่สุดแถบลุ่มแม่น้ำแยงซีเกียงจรดฮวงโห นามอวเอี้ยงเฮียตี้ (อวเอี้ยงพี้น้อง)

อวเอี้ยงเฮียตี้มีไซ้ผู้คนสองหรือสามคน หากแต่มีเพียงคนเดียว นามของคนผู้นี้เรียกว่าอวเอี้ยงเฮียตี้

มันแม้มีเพียงคนเดียว แต่ยังร้ายกาจกว่าผู้คนสี่สิบคน มือซ้ายใช้มีดสั้น มือขวาร่ายรำดาบยาว สามารถชั้ดอาวุธลับเจ็ดแปดชนิดในคราเดียว

น้อยคนที่ดูออกว่าอาวุธลับของมันซัดพุ่งจากตำแหน่งใด

ล้อจิ้นเอ็กก็ดูไม่ออก

ล้อจิ้นเอ็กเพิ่งหลบรอดจากธนูชุดลวดสามดอก เกาทัณฑ์ในแขน
เสื่อกระบอกหนึ่ง อวเอี้ยงเฮียตี่พลันพลิกสันดาบวูป พุ่งเข็มเย็บบอกลอก
สองเล่ม

ล้อจิ้นเอ็กไหล่ขวาถูกเข็มสองเล่มปักตรึงใส่ มีแต่รามือรอความ
ตายถ่ายเดียว

ยามนั้น แว่วเสียงผีเท้าม้าเร่งร้อนระรัว ม้าเร็วตัวหนึ่งโจนทะยานมา
ม้าเร็วคนยิงเร็ว ม้าไม่ทันบรรลูดิ่ง คนบนหลังม้าก็กลับถึงก่อน

อวเอี้ยงเฮียตี่เพิ่งเห็นเงาร่างสายหนึ่งโถมละลือลวงจากกลางอากาศ
อาวุธลับเจ็ดแปดชนิดมิทันไข่ออก ประกายกระบี่ก็วูบวาบถึงตัว ซีพจร
ซ้ายขวาถูกทิ่มแทงใส่ข้างละหนึ่งกระบี่

เงาร่างนั้นคือก๊วยไต่โล่ว!

ล้อจิ้นเอ็กมิเพียงสำนึกตื่นตันในพระคุณ ทั้งยังนับถือเลื่อมใสจน
หมดหัวใจ สอบถามว่า “ยอดฝีมือเยี่ยงก๊วยเฮียไฉนไม่เป็นผู้คุ้มกันภัย?”

ก๊วยไต่โล่วรู้สึกการเป็นผู้คุ้มกันภัยนำภาคฤมิมิน้อย ดังนั้นรับปาก
คล้อยตาม

เมื่อล้อจิ้นเอ็กคุ้มกันสินค้ำบรรลูดิ่งที่หมาย จึงชักชวนก๊วยไต่โล่ว
กลับสำนัก แต่งตั้งเป็นรองหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัย

คนผู้หนึ่งพออย่างเข้ายุทธจักร ก็ดำรงตำแหน่งรองหัวหน้าสำนักคุ้ม
กันภัย นับเป็นเรื่องไม่เคยมีมาก่อนจริงๆ

ที่นำเสียดายคือ สำนักคุ้มกันภัยตั้งจวนหาไช่สำนักคุ้มกันภัยที่ใหญ่
โตที่สุดในแผ่นดินตงจ้วน (ภาคกลางของประเทศ) รอคอยอยู่หลายวัน เพิ่ง
รับการคารายแรกคุ้มกันเงินหลายพันตำลึงจากเมืองไคฮง นำส่งถึงเมือง
ลกเอี้ยง

ดังนั้นก๊วยไต่โล่วสวมใส่ชุดม่วง สะพายกระบี่ฝักดำ นั่งอยู่บนหลัง
ม้าสีขาวพ่วงพี ควบคุมเงินทองนำพาบริวารออกเดินทาง

ก๊วยใต้โล้วมุ่งหวังว่าสามารถพบพานโจรมัจฉาชีพในระหว่างทาง
จะได้ลองคบหากับโจรมัจฉาชีพดูบ้าง

มันพบพานจริงๆ

น่าเสียดายที่โจรมัจฉาชีพที่ว่า เป็นเพียงโจรลักเล็กขโมยน้อย ไปหน้า
เหลืองซีดราวอดอาหารมาสามวัน สวมใส่ชุดปูปะ กระทั่งดาบยังขึ้นสนิม

ก๊วยใต้โล้วพอสำแดงฝีมือออกสองท่า ก็สยบขวัญฝ่ายตรงข้ามจน
ระย่นย่อ ดั่งนั้นเกลี้ยกล่อมให้ทั้งหมดกลับตัวกลับใจ ประพฤติตนเสียใหม่
มิให้เสื่อมเสียชื่อเสียงวงศ์ตระกูล

โจรลักเล็กขโมยน้อยประดานั้นเต็มตื่นจนรำให้ รับประทานล้างมือ แต่
แล้วกล่าวว่า “พวกเราไม่มีเงินทุนแม้สักหุนเดียว สามารถประกอบการค้า
อันใด?”

ก๊วยใต้โล้วสวนคำทันที “ง่ายตายยิ่ง เรามอบเงินทุนให้”

ครั้นแล้วกำนำเงินทองในรถคู้มกันภัยแก่โจรลักเล็กขโมยน้อย
คนละหนึ่งร้อยตำลึง ทั้งหมดถึงกับพรำขอบคุณโห่ร้องจากไป สรรเสริญ
ว่า “ท่านผู้มีพระคุณ มิเพียงเป็นวีรบุรุษผู้กล้าหาญ ทั้งยังเป็นองค์พระ
โพธิสัตว์”

ก๊วยใต้โล้วพลอยปลาบปล้มประโลมใจยิ่ง ครั้นเมื่อจิตใจค่อยๆ สงบ
ลง พลันนึกคิดถึงเรื่องราวสองประการ

หนึ่ง เงินทองในรถคู้มกันภัยแจกจ่ายไปกว่าครึ่ง

สอง เงินทองเหล่านี้มิใช่สมบัติของตน

เหล่าบริวารที่ร่วมทางมาล้วนบิกตาจ้องมองก๊วยใต้โล้วเป็นจุดเดียว
มิว่าผู้ใดก็จำแนกไม่ออกว่า พวกมันคิดเห็นวก๊วยใต้โล้วเป็นตัวละคร?

เป็นวีรบุรุษ? โพธิสัตว์? หรือตัวโง่เขลาบัดซบ?

ก๊วยใต้โล้วจึงย้อนกลับสำนักคู้มกันภัย กล่าวต่อล้อจิ้นเอ็กว่า “ม่า
ของเราตัวนี้ ชื้อมาด้วยเงินสองร้อยแปดสิบตำลึง ตอนนี้มีเงินทองหลง
เหลืออยู่เจ็ดร้อยกว่าตำลึง รวมเป็นหนึ่งพันตำลึง ขอขดใช้แก่เจ้าของว่าจ้าง
ที่ค้างชำระให้ทางสำนักคู้มกันภัยค่อยๆ หักเงินเดือนของเราองหัวหน้า

สำนัก”

ลื้อจิ้นเอ็กพอพึ่งจบความ ถึงกับปากอ้าตาค้าง พลันคุกเข่าโครมลง
มันหาได้ขอร้องให้ก๊วยไตโล่วร้องอยู่สืบไป มิใช่คุกเข่าคำนับที่ช่วย
ชีวิตมัน หากแต่วิงวอนก๊วยไตโล่วรีบจากไป ยิ่งเร็วเท่าใด ยิ่งไปไกลเพียง
ไหนยิ่งประเสริฐ!

“ท่านช่วยชีวิตเรา เราจะจ่ายหนี้สินแทนท่าน นับเป็นการหักกลบลบ
ล้าง บุคคลเยี่ยงก๊วยตัวเอี้ย (นายแซ่ก๊วย) กาลก่อนเราไม่เคยพบพานมา
ภาวนาว่าภายหน้าอย่าได้เผชิญพบอีก”

ก๊วยไตโล่วจึงจากมา

ตอนนี้ก๊วยไตโล่วแม้ยังสะพายกระบี่ สวมใส่อาภรณ์ใหม่เอี่ยมลออ
แต่ปราศจากม้าขาวพวงพี หลงเหลือเศษเงินอยู่มีก็ตำลึงเท่านั้น

แต่ก๊วยไตโล่วหานำพาปรารมภ์ไม่

ก๊วยไตโล่วยังคงเลือกเหลาสุราโอโง่งที่สุด แวะเข้าไปสั่งสุราเลิศรส
อาหารโอชะมาตักกินเป็นที่สำราญ

ร่ำดื่มจนเมามายหกลึกเจ็ดสวน ผู้คนที่น่าชิงชังที่สุดก็แปรเปลี่ยนเป็น
น่ารักที่สุด ดังนั้นกำนัลเงินทองที่หลงเหลือแก่ผู้รับใช้ที่ “น่ารัก” จนหมด
สิ้น

ก๊วยไตโล่วกระเป่าเกลี้ยงเกลาราวเพิ่งผ่านการชักฟอกมา แต่ยัง
ส่ายอาดๆ เข้าโรงเตี๊ยมใหญ่โตที่สุดภายในเมือง

ก๊วยไตโล่วกลับลิ้มเลือนหลักการข้อหนึ่ง

ประตูโรงเตี๊ยมแม้เปิดกว้างตลอดเวลา ตอนเข้าไปง่ายตายยิ่ง แต่
ในกระเป๋าท่านหากปราศจากเงินทอง ก็อย่าคิดหมายกลับออกมา

ก๊วยไตโล่วยอมไม่หลบเร้นจากมา ทั้งมิบ้ายเบี่ยงคดโกง แล้วนี้จะ
ทำอย่างไร?

ยามร้อนรุ่มใจ เตรีตเตร่ที่กลางลานตึกสองรอบ พลันเห็นบนผนัง
กำแพงติดประกาศสีแดงใบหนึ่ง มีใจความว่า “รับสมัครพ่อครัว”

ดังนั้นก๊วยไต๋โล้วจึงเป็นพ่อครัว

อาชีพผู้คุ้มกันภัยเป็นอยู่ครึ่งเดือน แต่ทำหน้าที่พ่อครัวได้สามวันเท่านั้น

สามวันมานี้ ก๊วยไต๋โล้วใช้น้ำมันเกินไปถึงลิบชั่ง ทำขามแตกไปสามลิบใบ เจ้าของโรงเตี๊ยมกลับสะกดกลั้นใจได้ เนื่องจากฝีมือการปรุงของก๊วยไต๋โล้วไม่เลว บางครั้งการเสาะหาพ่อครัวฝีมือเยี่ยมคนหนึ่งยังยากเย็นกว่าการเลือกเฟ้นภรรยาที่ดีคนหนึ่ง

แต่แล้วผู้มาตี๋มกินคนหนึ่งตำหนิว่า ปลาของก๊วยไต๋โล้วจืดชืดไป ก๊วยไต๋โล้วถึงกับสาตปลาทั้งขามใส่ใบหน้าผู้มาตี๋มกิน กระซอกเสียวว่า “ท่านเคยรับประทานปลานึ่งมาหรือไม่? ปลานึ่งมีอาจมีรสเค็มไป”

เมื่อเป็นเช่นนั้น สุดที่เจ้าของโรงเตี๊ยมจะทนทานได้ หากแม้พ่อครัวดูร้ายปานนี้ ยังมีผู้ใดมารับประทานอาหารอีก?

ผลจากการเป็นพ่อครัวสามวัน เพียงเพิ่มคราบน้ำมันบนร่างกายชั้นหนึ่ง กระเป๋ายังคงว่างเปล่า

ก๊วยไต๋โล้วขบคิดหาอาชีพอยู่ครึ่งก่อนวัน พลันนึกคิดขึ้น ‘สวรรค์ประทานมืออันสวยงามแก่เราคู่หนึ่ง เราไปไม่สำแดงฝีมือกลางท้องถนน?’

ตอนนั้นแม้พลบค่ำลง ท้องถนนกลับคึกคักครึกครื้นยิ่ง

ก๊วยไต๋โล้วเลือกเฟ้นมุมถนนที่มีผู้สัญจรผ่านหนาแน่นที่สุดเป็นลานแสดงฝีมือ เพียงแต่ตอนแรกสมควรอารัมภบทก่อน แล้วนี้สมควรกล่าวอะไร

คารมของก๊วยไต๋โล้วไม่เลว วาจาที่ไม่สมควรกล่าวกลับกล่าวอย่างกลอกกลิ้งยียวน ลวดลายแพรวพราว ครั้นเมื่อถึงวาระสมควรกล่าว กลับกล่าวไม่ออก

ดังนั้นสำแดงฝีมือโดยไม่บอกกล่าว ม้วนแขนเสื้อขึ้นร้ายรำเพลงหมัดที่ยอดเยี่ยมที่สุดออกมา

สภาวะหมัดก๊วยไต๋โล้วคล้ายพยัคฆ์หลุดจากกรง มังกรอาละวาดสมุทร เงามัดแน่นชนิดซับซอนแฝงกระแสนพลังครึ้นครึ้นสะท้านหู ทุก

กระบวนท่าล้วนเป็นวิชาฝีมืออันแท้จริง

แต่บุคคลอื่นมิเพียงไม่รายล้อมเข้ามา กลับหลีกเลี่ยงห่าง คำนึงขึ้น
'คนผู้นี้พลันร้ายรำหัดอยู่กลางท้องถนน หรือมันสติบกพร่องไม่สมบูรณ์?'

ก๊วยใต้โล้วร้ายรำถึงกลางคืน พลันพบว่าไม่ถูกต้อง คุกใจคิดขึ้น
'สามัญชนคนธรรมดาเหล่านี้ ย่อมสังเกตความลึกลับของวิชาฝีมือไม่ออก
สมควรเปลี่ยนเป็นแสดงฝีมืออันน่าตื่นใจ'

พอได้คิด ตีลังกาท่วงท่าเอี้ยวจ้อถวงซิง (ปักษาพลิกตัว) ต่อย
หมัดใส่ผ่นักำแพงด้านหลัง ในเสียงโครมกึกก้อง ผ่นักถูทะเลวลงเป็นช่อง
ใหญ่

ขณะเดียวกันเท้าขวาเตะกราดออก เส้าหินที่จัดไว้สำหรับผูกบังเหียน
ม้าหักกลางดั่งสนั่นหวั่นไหว...ซากางเกงของตนย่อมขาดไปด้วย

แว่วเสียงโห่ร้องดังระงม ผู้คนบนท้องถนนแตกฮือหลบหนี ร้านรวง
สองฟากข้างปิดประตูลง เนื่องจากบนท้องถนนมีคนบ้าคลั่งที่รับประทาน
ยาผิดมาคนหนึ่ง!

คำคั้นนั้นก๊วยใต้โล้วได้แต่ชดถกายอยู่บนโต๊ะบูชาในศาลเจ้าซอมซ่อ
หลับไหลท่ามกลางความหิวโหย

นี่คือเกร็ดประวัติที่ผ่านมาจากก๊วยใต้โล้ว

เที่ยงวันที่สอง ก๊วยใต้โล้วพลันนึกถึงวิธีเป็นโจร...เป็นโจรธัมมะ
ก่อนอื่นต้องเสาะหาเป้าหมายที่เหมาะสม คนผู้นั้นพึงเป็นผู้รุ่มรวย
แต่ไร้เมตตาธรรม หากเป็นขุนนางน้อยฉลยั้งประเสริฐ

หากท่านชวงซิงเงินทองของคนประเภทนี้ ผู่อื่นมิเพียงไม่ตำหนิต่าน
ทั้งยังแซ่ซ้องสรรเสริญ

ก๊วยใต้โล้วปลุกปลอบสมาธิ เริ่มสำรวจค้นหา ในที่สุดเสาะพบ
เป้าหมายลงมือ

นั่นเป็นตึกกรมที่ปลุกอิงเชิงเขาแถบหนึ่ง โครงสร้างโอ้อ่าโอพาร
ตระหง่านภูมิฐานยิ่ง แสดงแน่ชัดเจ้าของตึกกรมต้องรุ่มรวยยิ่ง

ติกรามนั้นอยู่ห่างจากชุมชนคน ทำเลเปลี่ยวร้าง ข้างเคียงเป็นสุสาน หลุมฝังศพ แสดงว่าเจ้าของตัวตึกมิใช่บุคคลเปิดเผย มิเช่นนั้นย่อมไม่พำนักในสถานที่เยี่ยงนี้

เมื่อมีเงื่อนไขสอดคล้อง มีแต่รอคอยโอกาสลงมือ โอกาสที่เหมาะสมที่สุดย่อมเป็นยามค่ำคืน

แต่ก๊วยไต้ไฉ่ไม่อาจตรนทรนรอ สรรพยาเพิ่งลาลับก็พุ่งปราดเข้าตัวตึก

สิ่งแรกที่ปรากฏแก่คลองจักษุคือ เตียงขนาดใหญ่สบายอ่อนนุ่มเตียงหนึ่ง

บนเตียงนอนทอดกายด้วยบุรุษหนุ่มผู้หนึ่ง

นอกจากนี้ไม่พบพานสิ่งอื่นอีก!

ติกรามนี้มีห้องหับสามสิบกว่าห้อง ทุกห้องล้วนเว้งว่างเปล่า แม้แต่ห้องครัวก็มีมีเศษอาหารสักชิ้น

นอกจากเตียงเตียงนี้ คนผู้นี้ สถานที่นี้กระทั่งโต๊ะเก้าอี้สักตัวยังไม่มี

ก๊วยไต้ไฉ่ละลึงลานกับที่

บุรุษหนุ่มที่ทอดกายอยู่บนเตียง หาได้หลับไหล ดวงตาเบิกจนกลมกว้าง แต่ต่อให้ก๊วยไต้ไฉ่วิ่งไปวนมา รินนั่นคั่นนี้ ล้วนมิแยแสสนใจ

สุดท้ายก๊วยไต้ไฉ่โถมถึงหน้าเตียง คิดสอบถามว่าเป็นเรื่องราวใดสถานที่นี้ใครมีเพียงเตียงเตียงเดียว คนผู้นอนทอดกายอยู่บนเตียงไยกัน?

บุรุษหนุ่มกลับชิงถามว่า “ท่านเสาะหาข้าวของมีค่าได้หรือไม่?”

ก๊วยไต้ไฉ่ส่ายหน้าปฏิเสธ

บุรุษหนุ่มทอดถอนใจกล่าวว่า “เราเสาะหามาสามวัน กระทั่งหม้อกันแตกใบสุดท้าย ยังนำไปแลกขนมเปียะ หากท่านหาข้าวของได้ แสดงว่ามีความสามารถยอดเยี่ยมจริง ๆ”

คำหน้าบุรุษหนุ่มคมคายมีน้อย เพียงแต่ซุบซิดไปบ้าง แม้แต่ส้อมเสียงก็แผ่วล้าคล้ายหิวโหยมาหลายวันจริง ๆ

ก๊วยไต๋โล้วอดถามมิได้ “นี่ที่แท้เป็นสถานที่ใด?”

“สถานที่นี้เรียกว่า **ปู่กู่ยฮั่วจิง (เคหา รู่่มรวย)**!”

ก๊วยไต๋โล้วแหบกระโดดปราดขึ้น ร่ำร้องว่า “ดินแดนปีศาจนี้เรียกว่าเคหา รู่่มรวย?”

“มิจิตแม้แต่น้อย คนอ้วนอาจกลายเป็นคนผอม เคหา รู่่มรวยย่อมอาจกลับกลายเป็นยากจนได้”

“อย่างนั้นท่านเป็นใคร นอนทอดกายในดินแดนปีศาจนี้ไยกัน?”

“เราเห็นห้องหับนี้ว่างเปล่า จึงเข้ามาจับจอง นับเป็นประมุขเคหา รู่่มรวยรุ่นที่เจ็ดโดยชอบธรรม”

ก๊วยไต๋โล้วตะลึงลานอีกครา

บุรุษหนุ่มเฟ่งตามองกระบี่ในมือก๊วยไต๋โล้วตลอดเวลา พลันกล่าวว่า “กระบี่ของท่านเล่มนี้ไม่เลว”

“ความจริงก็ไม่เลวอยู่”

“คงจำนำได้สักหลายตำลึงกระมัง?”

ก๊วยไต๋โล้วร่ำร้องอีกครา “หลายตำลึง? บอกกับท่าน กระบี่เล่มนี้เราซื้อหามาด้วยเงินร้อยกว่าตำลึง”

บุรุษหนุ่มตาเป็นประกายทันที แม้แต่ส้อมเสียงก็แปรเปลี่ยนเป็นกระตือรือร้นกล่าวว่า “ท่านลงจากเขาทางด้านนี้ ลดเลี้ยวไปทางซ้าย มีโรงจำหน่ายสิ่งแว่นแห่งหนึ่ง เจ้าของร้านแม้เป็นจอมขูตรีต แต่ยังมีสายตาหลักแหลมอยู่บ้าง ก่อนที่มันจะปิดร้าน ท่านรีบไปจำหน่ายกระบี่เล่มนี้ คงได้มาสักยี่สิบตำลึง”

กลิ่นน้ำลายแล้วเอ่ยสืบท่อ “ด้านตรงข้ามเยื้องกับโรงจำหน่าย เป็นร้านอาหารชาวพื้นเมืองกวางตุ้ง เบียดแยงและเนื้อต้มเป็อยของมันรสชาติไม่เลว ท่านหลังจากได้เงินมา ก็ซื้อเบียดแยงสองตัว เนื้อห้าซ้ง สุราสิบซ้ง กลับมาโดยด่วน”

ก๊วยไต๋โล้วเบิกตาจนกลมกว้าง สีหน้าตอนจับจ้องมองบุรุษหนุ่ม เป็นเฉกเช่นกับตอนที่หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยตั้งจวันรับฟังคำบอกเล่าของตน

กัมปาน

เนิ่นนานให้หลัง ก๊วยใต้โล่วค่อยระบายลมหายใจกล่าวว่า “ท่านเรียกข้าพเจ้าจำนำกระบี่ ชื่อสุราอาหารกลับมาให้ท่านรับประทาน?”

บุรุษหนุ่มยิ้มพลงกล่าวว่า “ในที่สุดท่านเข้าใจแล้ว”

“ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้ามาที่นี่ไปกัน?”

“ย่อมทราบดี ท่านคิดช่วงชิงเงินทอง”

“ท่านเมื่อทราบที่ข้าพเจ้าเป็นโจรปล้นชิง ยังคิดแสวงหาผลประโยชน์จากเราอีก?”

บุรุษหนุ่มกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ท่านแม้เป็นโจรปล้นชิง แต่เราเป็นปีศาจยากไร้ โจรปล้นชิงพอเผชิญพบปีศาจยากไร้ มีแต่ยอมรับชะตากรรม”

ก๊วยใต้โล่วพลันพบว่ารอยยิ้มของฝ่ายตรงข้ามน่ารักยิ่ง ตนเองอดหัวร่อมิได้กล่าวว่า “มาตรฐานท่านคิดแสวงหาผลประโยชน์จากข้าพเจ้า ก็สมควรหยิบฉวยกระบี่ของเราไปจำนำ ชื่อสุราอาหารมาให้ข้าพเจ้านั้น รับประทานจึงถูกต้อง”

“เมื่อคิดประพฤติเป็นคนดีงาม พึงดีถึงที่สุด ท่านยังคงออกไปสักคราเถอะ”

“ท่านเล่า? หรือกระทั่งเคลื่อนไหวยังคร้านที่จะเคลื่อนไหว?”

“โอ หากเราไม่เกียจคร้าน ไฉนยากจนจนแค้นปานนี้?”

ก๊วยใต้โล่วตะลึงลานเป็นครั้งที่สาม ตนมิเคยเผชิญพบบุคคลเยี่ยงนี้มาก่อนจริงๆ

ในที่สุดก๊วยใต้โล่วจำนำกระบี่ แลกชื่อสุราอาหารกลับมา

ขาเบ็ดหนึ่งข้าง สุราครึ่งชั่งพอดกถึงท้อง บุรุษหนุ่มค่อยลุกขึ้นนั่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “เรารับประทานอาหารของท่าน แต่กระทั่งนามของท่านยังมีทราบ”

“ข้าพเจ้าเรียกว่าก๊วยใต้โล่ว”

“ใต้โล่ว...ท่านกลับสอดคล้องกับนาม โอ้อ่าผ่าเผยจริงๆ”

“ท่านเล่า ท่านเรียกว่าอะไร?”

บุรุษหนุ่มกล่าวว่า “เราเรียกว่า**เฮ้งต้ง** (เฮ้งเคลื่อนไหว)”

ก๊วยไต๋โล้วจับจ้องมองฝ่ายตรงข้ามอยู่ครึ่งค่อนวัน พลันหัวร่อสนั่นหัวนั้นไหวกล่าวว่า “ในความเห็นข้าพเจ้า ท่านสมควรเรียกว่า**เฮ้งปักต้ง** (เฮ้งไม่เคลื่อนไหว) จึงถูกต้อง!”

มีแต่คนตายจึงไม่เคลื่อนไหว

เฮ้งต้งแม้ไม่ใช่คนตาย แต่ไม่ได้เคลื่อนไหวมากกว่าคนตายเท่าใดนัก หากเฮ้งต้งมีคิดเคลื่อนไหว ไม่ว่าจะผู้ใดก็มีอาจกระตุ้นมันเคลื่อนไหวได้ หากมันมีทองแท่งร่วงหล่นลงจากฟ้า มีว่าผู้ใดก็ต้องหยิบฉวยขึ้นมา เฮ้งต้งกลับไม่เคลื่อนไหว

ต่อให้โฉมสะคราญอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินเปลื้องอาภรณ์จนเปลือยเปล่าแอบอิงในอ้อมอกมัน มันยังคงไม่เคลื่อนไหว

แต่เฮ้งต้งไม่เคลื่อนไหวก็แล้วกันไป คราใดที่เคลื่อนไหวถึงกับแตกตื่นสะท้านโลก

มีอยู่คราวหนึ่ง เฮ้งต้งดีลังกาสามร้อยแปดสิบสองทอดโดยมิหยุดยั้งชะงักเพียงเพื่อให้เด็กชายที่เพิ่งสูญเสียมารดาหัวร่อสักครา

เฮ้งต้งเคยเร่งรูดเป็นระยะทางหนึ่งพันสี่ร้อยห้าสิบลี้ในเวลาสองวันสองคืน เพียงเพื่อรูดไปพบหน้าสหายผู้หนึ่งเป็นครั้งสุดท้าย

มีอยู่ครั้งหนึ่งมันตะลุมคายโจรสลัดแห่งในเวลาสามวันสามคืน ประมือกับผู้คนสองร้อยเจ็ดสิบลี้คน สังหารศัตรูได้หนึ่งร้อยสามคน!

เพียงเพราะสืบเนื่องจากโจรมัจฉาซีพขววนั้น ปล้นฆ่าชาวนาสมณะของหมู่บ้านเตี้ยแกจิ้งสองคน จุดคร่าตรูณีไปสามนาง ทั้งที่มันไม่รู้จักกับคนของตระกูลเตี้ยมาก่อน

แต่หากมีคนข่มเหงรังแกมัน กระทั่งถ่มน้ำลายลงบนใบหน้า เฮ้งต้งกลับไม่เคลื่อนไหว

ท่านว่ามันเป็นคนประหลาด มันนับว่าประหลาดจริง ๆ

อย่าว่าแต่เฮ้งต้งเกี่ยจคร้าน ยังเกี่ยจคร้านจนเกินขอบเขต
บัดนี้มันกลับคบหาเป็นสหายกับก๊วยใต้โล้ว สองประหลาดยามอยู่
ร่วมกัน ไยมิใช่พิสดารน่าสนใจนัก?

2

ฉีกกับผงมด

มีบุคคลเยี่ยงก๊วยไตโล่วและเฮ้งต้ง เรื่องที่กระทำออกมากที่สุดที่จะ
ทนทานรับได้อยู่แล้ว ไหนเลยเพิ่มพูนอึ้งฉิก (นางแอนเจ็ด) อีกผู้หนึ่งได้?

พฤติกรรมของอึ้งฉิกยังบรรเจิดเพริศแพรวกว่าเรื่องราวของผู้คน
สามร้อยคนรวมกัน ไหนเลยบวกก๊วยไตโล่ว ผนวกเฮ้งต้งเข้าไปได้?

แต่สวรรค์กลับดลบันดาลให้ทั้งสามอยู่ร่วมกัน

ตอนนี้เป็นปลายฤดูชิวเทียน (ใบไม้ร่วง) ต้นไม้ภายในสวนของเคหา
รุ่มรวยปลั่งนอกเงยด้วยผลสาส์นผลโตรสหวานจำนวนมาก ปลิดได้หลาย
สิบเซ่ง

ผลสาส์นดงามขึ้นเอง กลับมีผู้คนมาสอบถามราคาต่อก๊วยไตโล่ว
และเฮ้งต้งปลิดจากยอดไม้เอง มิต้องให้ทั้งสองลำบากวุ่นวายแม้แต่น้อย
แต่จ่ายให้ถึงยี่สิบกว่าตำลึง

เงินทองเหล่านี้คล้ายร่วงหล่นลงจากฟ้า ย่อมต้องเฉลิมฉลอง จับ
จ่ายใช้สอยสักครา “สวมใส่ได้แต่เกียรติ พนันแตกสลาย เทียวช่องสูญว่าง

เปล่า รับประทานจึงสนใจ”

นี่คือหลักการของเฮ้งต้ง การรับประทานคือการเสพสุขประจำชีวิตของมันเป็น

การเฉลิมฉลองจึงดำเนินโดยซื้อหาสุราอาหารมา

ตอนแรกเฮ้งต้งนอนรับประทาน รับประทานจนสนุกสนานค่อยลุกขึ้นนั่ง ครั้นเมื่อเหน็ดเหนื่อย ก็ล้มกายลงรับประทานต่อ

ดังนั้นเตียงของเฮ้งต้งยัง “มัน” กว่าเตียงในห้องครัว มีว่าท่านลูปคล้ำตำแหน่งใด จะควานได้น้ำที่รับประทานหลงเหลืออยู่ขึ้นสองชั้น กระจกที่ยังทะเนื้อไม่หมดอยู่สามสี่ท่อน

ก๊วยไต๋โล่วแม้มิใช่บุคคลรักความสะอาด แต่ยินยอมนอนกับพื้น ไม่ขอขึ้นเตียงของมัน

เฮ้งต้งจึงยึดครองเตียงนี้เพียงลำพัง เตียงเตียงนี้มีเพียงเป็นที่หลับนอน ยังเป็นห้องรับแขก เป็นสวนดอกไม้และโต๊ะอาหารของมัน

เฮ้งต้งพลันยื่นมือไขว่คว้าขวดสุรา จ่อขวดกับปากดื่มอึกๆ ลงไป ทั้งที่อยู่ในห้องนอน สุราก็ไม่กระเซ็นออกมาแม้สักหยดเดียว

ก๊วยไต๋โล่วจับจ้องมองอย่างนิยมนลิ้มใส คิดลอกเลียนบ้าง แต่อดกลางแคลงสงสัยมิได้กล่าวว่า “นอนดื่มสุราในลักษณะนี้ สุราไม่ฉีดยังออกทางจมูกหรือ?”

เฮ้งต้งตอบว่า “ไม่อย่างเด็ดขาด ต่อให้ดื่มในท่าตึงกาห้อยหัวกลับ สุราก็มีฉีดยังออกทางจมูก”

“ท่านทราบได้อย่างไร?”

“เราเคยทดลองมา”

ก๊วยไต๋โล่วหัวร่อออกมา กล่าวว่า “ท่านกระทั้งนั้น ยังคร้านที่จะลุกขึ้นนั่ง ไฉนยินยอมห้อยหัวกลับ?”

“หากท่านมิเชื่อ ไยไม่ทดลองด้วยตนเอง?”

ก๊วยไต๋โล่วตาทอประกายกระตือรือร้น ตีตกายขึ้นจากพื้น จวบจนศีรษะแทบปะทะกับเพดานห้อง พลันตีลังกากลางอากาศอย่างสวยงาม สอด

สองเท้าไปในชื่อคาน พอดืออยู่ในท่วงท่าห้อยหัวกลับเยี่ยงค้างคาว
จากนั้นยกขวดสุราในมือจ่อกับปาก ค่อยๆ ต่อมลงไปที่ละคำ เพิ่ง
ดื่มได้สองคำหยาดสุราก็ฉีดพุ่งออกทางจมูก
ยามนั้น ก๊วยไตโล้วพลันเหลือบเห็นคนผู้หนึ่ง...ตอนแรกเพียงเห็น
สองเท้าของคนผู้นั้นก่อน

**เท้าของคนผู้นี้อาจไม่ผิดแยกจากบุคคลอื่น แต่รองเท้าคู่ที่สวมใส่
พิเศษพิสดารยิ่ง**

รองเท้าของมันจัดทำจากหนังวัวอ่อน ฝีมือประณีตงดงาม ยังมี
ลวดลายดอกไม้ หาเป็นรองเท้าของชาวเผ่ามองโกลนอกกำแพงใหญ่ที่พิถี
พิถันเครื่องแต่งกายไม่

ที่น่าประหลาดที่สุดคือ รองเท้ามันแม้มีลวดลายแพรวพราว กลับ
มีมีสันรองเท้า

อาการที่มันสวมใส่ ความจริงหุหุราทรงคำรับกับรูปลักษณะยิ่ง
ตอนนี้กลับขาดกระรุ่งกระริง มีแต่หมวกบนศีรษะมันจึงเป็นหมวกสวยงาม
ใบหนึ่ง

ส่วนสัดคนผู้นี้ไม่สูงกระไร แต่นิ้วมือเรียวยาวยิ่ง

ใบหน้ามันงามคมคายราวกับเป็นวงหน้าดุณี ดวงตากกลมโต ปาก
รูปกระจับ พอยิ้มยิ้มสองข้างแก้มปรากฏลักยิ้มขึ้น แต่ตอนไม่ยิ้ม ใบหน้า
กลับเย็นชากระด้าง จนผู้นคนมิกล้าสนิทชิดใกล้

อาการที่มันสวมใส่คล้ายเป็นสีเขี้ยวอ่อน ตอนนี้งยังเป็นสีแดง บาง
แห่งเป็นสีเหลือง

สีเหลืองย่อมเป็นดินโคลน แต่สีแดงคืออะไร...หรือเป็นโลหิต?

ผู้คนสองคนดื่มสุราอยู่ภายในบ้าน พลันเห็นผู้คนเยี่ยงนี้บุกรุกเข้ามา
มิว่าผู้ใดก็ต้องแตกตื่นตกใจ

แต่ก๊วยไตโล้วและเฮ้งต่งยังคงหนึ่งห้อยหัวกลับ หนึ่งนอนดื่มสุรา
คล้ายมองไม่เห็นคนผู้นี้ก็มีปาน

หากท่านเข้าสู่ห้องหับหลังหนึ่ง เห็นผู้คนสองคนนอนดื่มสุราบนเตียงและตีลังกาห้อยหัวกลับ ยังเข้าใจว่าตนเองพลัดเข้าสถานพยาบาลคนบ้า แม้ไม่แตกตื่นจนหลบลิ้นหน้า ก็ต้องขนลุกเกรียวกราว

แต่คนผู้นี้คล้ายมีรู้สึกตื่นเต้นตระหนกแม้แต่น้อย รวากับว่าการดื่มสุราในท่าห้อยหัวกลับเป็นท่วงทำนองถูกต้อง หากมันนั่งดื่มจึงน่าประหลาดสงสัย

คนผู้นี้คืออึ้งกิก!

อึ้งกิกพลันตีลังกาทลบหนึ่ง สอดสองเท้าเข้ามาในชื่อกาน หันหน้าหากวัยได้โล่วคล้ายกับต้องทำเยี่ยงนี้จึงกล่าววาจาได้

แต่มันมิได้กล่าวอะไรแม้สักคำเดียว

กวัยได้โล่วรู้สึกว่าคุณนี่น่าสนใจยิ่ง พลันหลิวตาข้างหนึ่ง แสยะหน้าล้อเลียน

อึ้งกิกก็หลิวตาข้างหนึ่ง แสยะหน้าใส่

กวัยได้โล่วทักทายว่า “ท่านสบาย?”

อึ้งกิกตอบว่า “สบาย”

กวัยได้โล่วกลอกลิ้นดวงตาแล้วกล่าว “ลองดื่มสุราเป็นไร?”

“ประเสริฐ”

กวัยได้โล่วยื่นส่งขวดสุราให้ทันที คิดใคร่ดูว่าลักษณะฉืดฟุ้งสุราออกจากจมูกของคนผู้นี้เป็นอย่างไร

มิคาดลวดลายในการดื่มสุราของอึ้งกิกยังยอดเยี่ยมกว่ากวัยได้โล่วดื่มสุราทั้งครึ่งขวดลงไปในอดีตใจเดียว มิมีหยาดสุรากระเซ็นออกมาแม้สักหยดเดียว

กวัยได้โล่วอ้าปากค้างกล่าวว่า “กาลก่อนท่านเคยดื่มสุราในลักษณะนี้มา?”

อึ้งกิกตอบว่า “เคยดื่มมาหลายครา”

แย้มยิ้มแล้วเอ่ยสืบต่อ “เนื่องเพราะเราต้องการทดสอบดูว่า ท่วงท่า

นี้สามารถดื่มสุราลงไปหรือไม่”

คนผู้หนึ่งหากกระทั่งเรื่องราวเช่นนี้ยังเคยทดลอง คงกระทำเรื่องราวอันมากมาย

ก๊วยไต๋โล้วอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่่า “ท่านยังเคยทดลองอันใด?”

“ท่านลองยกตัวอย่างมา ข้าพเจ้ารับรองเคยทดลองดู”

“ในใต้หล้าคงไม่มีเรื่องอื่นที่ทารุณทรมาณกว่าการดื่มสุราในท่วงท่าห้อยหัวกลับกระมัง?”

“ยังมีอีกประการหนึ่ง”

“เรื่องอันใด?”

“ถูกคนบรรจุมังในโรงศพ ตอกตะปูปิดฝาโลง กลบฝังอยู่ที่พื้นดิน”

ก๊วยไต๋โล้วเบิกตาจนกลมกว้าง กล่าวว่่า “กระทั่งเรื่องเช่นนี้ ท่านยังเคยทดลองมา?”

“ข้าพเจ้าทดลองเพียงสองครั้งเท่านั้น”

ก๊วยไต๋โล้วพลันถอนเท้าตีสังกากลางอากาศทิ้งตัวลงสู่พื้น ถลิ่งจ้องมามองอึ้งฉินิ่งนาน ค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า “หากท่านมิใช่จอมยุทธ์ ก็ต้องเป็นตัวประหลาด”

เฮ้งตั้งพลันกล่าวว่่าจจะเป็นคราแรก “มันคือตัวประหลาด!”

อึ้งฉินยิ้มพลางกล่าวว่่า “ฉันใดฉันนั้น”

ก๊วยไต๋โล้วปรบมือส่งเสียงหัวร่อกล่าวว่่า “มิผิด พวกเราล้วนเป็นตัวประหลาด มิเช่นนั้นคงไม่มายังที่นี่ ตอนที่เรามายังที่นี่ คิดเป็นโจรปล้นชิง ท่านเล่า?”

“ข้าพเจ้ามิคิดเป็นโจร เนื่องเพราะเคยเป็นโจรแต่แรกแล้ว”

ก๊วยไต๋โล้วสำรวจมองฝ่ายตรงข้ามตลบหนึ่ง กลั้นหัวร่ออย่างสุดความสามารถ กล่าวว่่า “โจรปล้นชิงเยี่ยงท่าน คงเป็นโจรโง่เขลาแน่นอน”

“หาใช่โง่เขลา เพียงแต่โชคไม่ดีจึงหลงพลัดเข้ามาในสถานที่เยี่ยงนี้”

“ใช่แล้ว ท่านมายังที่นี่ ที่แท้คิดทำอะไร?”

อึ้งฉินตอบว่่า “มิคิดทำอะไร เพียงต้องการหาสถานที่หลบซ่อนนกาย

สักครา”

“ไยต้องหลบซ่อนนกาย?”

“เนื่องเพราะมีคนคิดตอกข้าพเจ้าอยู่ในโลง ผังอยู่ใต้พื้นดิน”

“ครานี้เป็นผู้ใดคิดทำเช่นนั้น?”

“เป็นมด”

ก๊วยไต๋โล้วปากอ้าตาค้าง กล่าวว่า “ท่านว่าจะไย?”

“เราหมายถึงมด”

ก๊วยไต๋โล้วพลันหัวร่อจนตัวงอ กล่าวว่า “ท่านเกรงกลัวกระทั่งมด
นับว่าขวัญอ่อนจริง ๆ”

อึ้งกอกอดถอนใจกล่าวว่า “ดูที่ท่านไม่เคยท่องเที่ยวในยุทธจักร กลับ
มีทราบว่ามดคืออะไร”

“ข้าพเจ้าเมื่ออายุสามขวบก็ทราบว่ามดเป็นอะไรแล้ว”

“เป็นอะไร?”

“เป็นสัตว์เลื้อยคลานตัวเล็กที่สุด คลานไปคลานมาบนพื้น บนเตียง
ของเฮ้งตังมืออยู่น้อย ข้าพเจ้าสามารถจับให้ท่านดูสักหลายตัว”

“ที่ข้าพเจ้าหมายถึง หาใช่มดประเภทนั้น หากแต่เป็นคน!”

ก๊วยไต๋โล้วงงงันวูบ กล่าวว่า “มดเป็นคน?”

“เป็นผู้คนรวมสี่คน นับเป็นพญามด ยังมีบริวารมดอีกจำนวนมาก”

“อ้อ?”

“ผู้คนประดานี้ หนึ่งเรียกว่ามดทอง หนึ่งเรียกว่ามดเงิน หนึ่งเรียก
ว่ามดแดง อีกหนึ่งเรียกว่ามดขาว!”

ก๊วยไต๋โล้วกลั้นหัวร่ออย่างสุดความสามารถ กล่าวว่า “เมื่อมี
มดแดงมดขาว สมควรจะมีมดดำจึงถูกต้อง”

“ตอนแรกมีอยู่จริง แต่ตอนนี้ตายไปแล้ว”

“เมื่อเป็นผู้คนซัด ๆ ไฉนเรียกเป็นมด?”

อึ้งกอกกล่าวว่า “ผู้คนส่วนใหญ่ล้วนมีฉายานาม มีอันใดน่าประหลาด?”

“หากจะขนานฉายานาม สมควรตั้งฉายาอันโอ้อ่าน่าเกรงขาม สมมติ

เช่น **ชะเอ็กไฮ้ว** (พยัคฆ์เหิน) **กิมม้อไซ** (ราชสีห์ขนทอง) ไฉนขนานฉายาตนเองเป็นมดเล็ก ๆ?”

“เนื่องเพราะพวกมันล้วนเป็นคนแคะ ร้างเตี้ยเล็กผิดธรรมดา”

ก๊วยไตโล้วกะพริบตา กล่าวว่า “คนแคะมีอันใดนำหวาดหวั่น?”

“คนแคะหลายคนนี้มีเพียงนำสะพริงกล้ว ในใต้หล้ายังหาบุคคลที่นำสะพริงกล้วกว่านี้ไม่ได้อีก”

“หรือพวกมันมีความสามารถสูงเยี่ยมยิ่ง?”

อึ้งกิกกล่าวว่า “พวกมันล้วนมีวิชาฝีมือพิเศษพิสดาร แม้แต่ยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งสำนักอ๋อไบ๊ยังพ่ายแพ้ในเงื้อมมือพวกมัน”

“มันนำสะพริงกล้วปานนี้ ท่านไฉนไปต่อแย่งความพวกมัน?”

“เนื่องเพราะระหว่างนี้ข้าพเจ้ายากจนขั้นแค้นประสบเคราะห์ร้ายในครึ่งเดือนพันท้ายแพ้สิบห้าตา กระทั่งสิ้นรองเท้ายังขายทิ้งเพื่อชดใช้หนี้สิน”

ก๊วยไตโล้วร้องโพล่งว่า “ท่านติดหนี้สินเท่าใด?”

“ประมาณเจ็ดแปดพันตำลึง”

“สิ้นรองเท้าท่านขายได้เท่าใด?”

“สิ้นรองเท้าทั้งสองข้างขายได้หนึ่งพันสามร้อยตำลึง”

มันยิ่งว่ากล่าวยังเป็นไปไม่ได้ ก๊วยไตโล้วพานคิดรับฟังว่า มันยังมีวาจาผีसाงใดคิดใคร่กล่าว ดังนั้นกลับหัวร่ออย่างมึนคิดชีวิต กล่าวว่า “อย่างนั้นไฉนมิใช่ค้ำชำระอยู่หกเจ็ดพันตำลึง?”

“เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงคิดหาทางได้เงินทองมา”

“ท่านเมื่อเป็นโจร ไฉนไม่ปล้นชิง?”

“โจรเยี่ยงเราต้องเลือกเป้าหมายอย่างพิถีพิถัน มิใช่ขุนนางฉ้อฉลไม่ช่วงชิง มิใช่พ่อค้าชูตริตไม่ช่วงชิง มิใช่โจรร้ายยังไม่ปล้นชิง ทำเลมิเหมาะสมก็ไม่ลงมือ”

ก๊วยไตโล้วฉุกใจคิด กล่าวว่า “ที่แท้ท่านคิดเป็นโจรปล้นโจร ประพฤติดำกินดำ ดังนั้นมุ่งเป้าหมายไปยังฝูงมดประดานั้น?”

“ถูกต้อง ข้าพเจ้าบังเอิญทราบว่าคุณมดประกอบการค้าใหญ่โตรายหนึ่ง ดังนั้นคิดหยิบยืมเงินทองจากพวกมันหนึ่งหมื่นตำลึง”

“พวกมันรับปากหรือไม่?”

อึ้งกิดตอบว่า “รับปากนั้นรับปากอยู่ แต่พวกมันต้องการให้ข้าพเจ้านอนหลับในโลง บรรจุฝังใต้พื้นดินสักสองวัน ดูว่าข้าพเจ้าต้องตายหรือไม่?”

“ท่านเคยทดลองเรื่องเยี่ยงนี้มา มิทราบตกลงใจประการใด?”

“ข้าพเจ้ารับปากตกลง นำเงินทองไปชดใช้หนี้สิน ภายหลังผุ่คิดว่ารสชาติถูกบรรจุฝังทั้งเป็น ยากทนทานรับได้”

ก๊วยไต่โล้วส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า “ดังนั้นท่านป่วยเบี่ยงไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไข พวกมันจึงไล่ล่าท่าน คิดบีบคั้นคุกคาม?”

“มิผิดแม้แต่น้อย”

“ท่านเรียกว่าอะไร?”

“ข้าพเจ้าอึ้งกิด (นางแอนด์เจ็ด)”

ก๊วยไต่โล้วสำรวจมองบุรุษหนุ่มเบื้องหน้าตลบทหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านยังมีภรรยา (พี่ชาย) และเจ้เจ้ (พี่สาว) อีกหกคน?”

“หามีไม่”

“ท่านเมื่อมิได้จัดอยู่ในอันดับเจ็ด ไฉนเรียกว่าอึ้งกิด?”

อึ้งกิดกล่าวอย่างจริงจัง “เนื่องเพราะข้าพเจ้าผ่านการตายมาเจ็ดครั้งแล้ว!”

“หากแม้ท่านผ่านการตายอีกครั้ง ไฉนมิใช่เรียกว่าอึ้งกิด (นางแอนด์แปด)?”

อึ้งกิดผินยิ้มกล่าวว่า “นามอึ้งกิดไพเราะยิ่ง ข้าพเจ้าไม่คิดใคร่ตายอีก”

ก๊วยไต่โล้วพลันหัวร่ออหายน กระทั่งน้ำตายังไหลซึมออกมา กล่าวว่า “ท่านมิใช่ตัวประหลาด หากแต่เป็นจอมยุทธ์ไออันสมบูรณ์แบบ”

“ท่านไม่เชื่อถือคำบอกเล่าข้าพเจ้า?”

“ต่อให้เป็นทารกอายุสามขวบ ก็มีเชื่อคำบอกเล่าของท่านแม้สักคำเดียว”

อีฉิกทอดถอนใจกล่าวว่า “ข้าพเจ้าตอนแรกไม่คิดบ่งบอกความจริง
เนื่องเพราะทราบดี คำไปปดมักชวนให้ผู้คนหลงเชื่อง่ายดายกว่ากล่าว
ความจริง”

ก๊วยไต๋โล้วหัวร่อพลางกล่าวว่า “คำบอกเล่าของท่านหากเป็นความ
จริง ข้าพเจ้ายินยอมคลานกับพื้นโดยรอบ....”

ทันใด สุ่มเสียงหนึ่งดังสอดขึ้น “อย่างนั้นท่านคลานเถอะ!”

**สุ่มเสียงทั้งแหลมทั้งเล็ก แม้ไม่ก้องกังวาน กลับทิ่มแทงแก้วหูผู้คน
จนปวดแปลบปลาบ**

ก๊วยไต๋โล้วชะงักเสียงหัวร่อเงยหน้าขึ้น ก็เหลือบเห็นคนผู้หนึ่ง
คนผู้นี้นยืนหยัดอยู่บนขอบหน้าต่างกลับไม่มีความสูงเท่าบานหน้าต่าง
บานหน้าต่างซึ่งสูงเพียงสามเชียะครึ่ง (สามสิบห้านิ้ว) เท่านั้น!

มันสวมใส่อาภรณ์ชุดทองแพรวพราว หากมิใช่ใบหน้ามีหนวดเครา
หางตามีรอยย่น ไม่ว่าจะผู้ใดก็เข้าใจว่ามันเป็นทารกอายุห้าหกขวบคนหนึ่ง
ก๊วยไต๋โล้วงงงันวูบจึงกล่าว “ท่านคงเป็นมดทองกระมัง?”

คนเตี้ยแคะชุดทองกล่าวว่า “มิผิด ดั่งนั้นเรารับรองว่า คำบอก
กล่าวของมันเป็นล้วนเป็นความจริงไม่แปลกปลอม”

ก๊วยไต๋โล้วระบายลมหายใจกล่าวว่า “มดทองเมื่อมาแล้ว อย่างนั้น
มดเงินเล่า?”

มีทันขาดคำ บนขอบหน้าต่างเพิ่มผู้คนอีกคนหนึ่งขึ้น
คนผู้นี้สูงกว่ามดทองเล็กน้อย แต่ก็สูงกว่าเพียงสามนิ้ว
มันสวมใส่อาภรณ์ชุดเงิน สะท้อนประกายระยิบระยับ ใบหน้ายัง
สวมหน้ากากเงินใบหนึ่ง ดูเผินๆ คล้ายปีศาจน้อยที่หล่อหลอมจากเงินยวง
ลึกลับน่าพรันพริ้งเหลือประมาณ

แม้แต่ก๊วยไต๋โล้วยังรู้สึกขนลุกเกรียวกราว พึมพำว่า “ดูท่ามดแดง
คงสวมใส่อาภรณ์ชุดแดง”

แว่วเสียงหัวร่อดังเจื้อยแจ้ว พร้อมกับกล่าวว่า “ท่านคาดเดาถูกต้อง”

เสียงหัวร่อนี้ ทั้งไพเราะเสนาะโสต ทั้งหยาดเยิ้มอ่อนหวาน ขอเพียงได้ยินเสียงหัวร่อนี้ ก็สามารถคาดคำนวณว่าเจ้าของเสียงหัวร่อต้องงามสะคราญยิ่ง

มดแดงตงามรัตรังใจจริง ๆ

ร่างกายของคนแคะความจริงไม่สมสัดส่วน นางกลับอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์

นางสวมใส่อาภรณ์ชุดแดงรัตกุม ทั้งไม่อ้วนไป ไม่ผอมเกิน ใบหน้ารูปไข่ คิ้วเรียวดุดุขนเขาขอบฟ้า ตาสดใสตั้งน้ำค้างกลางหวา รอยแย้มยิ้มคล้ายบุปผาเบ่งบาน ขอเพียงขยายใหญ่ขึ้นเท่าตัว ต้องเป็นโฉมสะคราญเหนือความงามนางหนึ่ง

หากมันเรือนร่างนางขยายใหญ่เท่าตัว บุรุษเยี่ยงก๊วยไต๋โล้วยังอาจยินยอมกระทำผิดเพราะนาง

มาตรแมนมิได้ขยายใหญ่เท่าตัว ก๊วยไต๋โล้วก็จับจ้องจนตาเบิกค้าง

มดแดงขม้ายมองก๊วยไต๋โล้ว กล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า “ดวงตาของท่านกลับไม่สำรวจ”

ก๊วยไต๋โล้วทอดถอนใจกล่าวว่า “ข้าพเจ้าความจริงมิใช่คนสำรวจอยู่แล้ว ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ไม่มีที่ใดยอมสงบสำรวจ”

มดแดงหัวร่อคึกคัก กล่าวว่า “หรือท่านเป็นปีศาจราคะตนหนึ่ง?”

“มาตรแมนมิใช่ แต่ก็ใกล้เคียงยิ่ง น่าเสียดาย...”

รอยยิ้มบนใบหน้ามดแดงพลันสลายคลาย กล่าวว่า “น่าเสียดายอันใด?”

“น่าเสียดายที่ร่างกายผู้คนไม่อาจย่อเล็กลง มิเช่นนั้นข้าพเจ้ากลับคิดแปรเปลี่ยนเป็นมดเหลืองดู”

มดแดงขบริมฝีปาก แต่แล้วมุ่มปากปรากฏรอยยิ้มอันอ่อนหวานขึ้น กล่าวว่า “ท่านกล้าหยอกเอนเรา นับว่าขวัญกล้าบังอาจมึนน้อย หรือไม่เกรงกลัวสามีเราหึงหวง?”

ก๊วยไต๋โล้วกล่าวว่า “สามีท่านเป็นใคร? หรือเป็นมดขาว? ฟังว่า

มดขาวสามารถบินได้”

“คิกคิก ท่านคาดเดาถูกต้องอีก ช่างเป็นทารกปราดเปรี๊ยะจริง ๆ”

ในเสียงหัวเราะสดใสดูจะขังเงิน นอกหน้าต่างพลันปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่งลอยเข้ามา

มิว่าพิจารณาดูอย่างไร วัตถุนี้ไม่คล้ายเป็นผู้คน เห็นลอยละลิวดูจะปุยุเมฆบนท้องฟ้า ผั่วพลิวตั้งเกล็ดหิมะสีขาว พลันพุ่งวาบเข้าหาก้วยได้โล้วตั้งขยับใหญ่

ก้วยได้โล้วรู้สึกมีพลังลมกล้าแข็งขุมหนึ่งแหวกพุ่งมาถึง รับหัดศีระชะลง วัตถุนั้นจึงพุ่งผ่านศีระชะไปอย่างหวุดหวิด

ดีที่ก้วยได้โล้วมีอากัปภิกิริยาคล่องแคล่วว่องไว หลบหลีกทันท่วงที่มีเช่นนั้นศีระชะคงหลุดจากป่าแล้ว!

แว่วเสียงดังขยับ วัตถุพุ่งย้อนกลับมาด้วยระดับความเร็วสุดแสน

นี่ยอมมิใช่ผู้คน คนยอมไม่มีตัวเบาร้ายกาจปานนี้

แต่มันพานเป็นผู้คน สวมใส่อาภรณ์ชุดขาวสะอาด แขนเสื้อทั้งกว้างทั้งใหญ่ ละม้ายคล้ายปีกสองข้าง ร่างกลับทั้งผอมซูบทั้งเตี้ยเล็ก สูงไม่ถึงสามเชียวครึ่ง กว้างมีถึงหนึ่งเชียวะ หากวางลงบนตาชั่ง คงไม่มีน้ำหนักมากกว่ากระต่ายตัวหนึ่ง

หากมิใช่บุคคลลักษณะนี้ ไหนเลยฝึกปรีวิชาตัวเบาสูงล้ำปานนี้ได้?

ก้วยได้โล้วทอดถอนใจอีกครา พึมพำว่า “มดขาวบินได้จริง ๆ”

อึ้งิกกล่าวเสริมขึ้น “มดขาวมีตัวเบาเลิศล้ำที่สุด มดแดงตลอดทั้งร่างล้วนเป็นอาวุธลับ มดทองแตกฉานหมัดกระบี่ มดเงินร่างคงกระพัน อาวุธยากล้ำกราย ข้าพเจ้าบอกต่อท่านแล้วว่าพวกมันล้วนมีวิชาพิเศษพิสดาร ตอนนี้ท่านเชื่อถือแล้วกระมัง?”

ก้วยได้โล้วผินยิ้มกล่าวว่า “หากท่านต้องการให้ข้าพเจ้าคลานกับพื้น ต้องรอสักครู่ค่อยคลานได้”

มดขาวสอดคำเสียงเย็นชา “ทางที่ประเสริฐ ให้คืบคลานในตอนนี้ รีบคลานออกไป อย่าให้ถูกหามออกไป”

มดแดงหัวร่อคิกคักกล่าวว่า “เราบอกแล้วว่ามันจะหึ่งหวง ตอนนี้อยู่ที่นั่นเชื่อแล้วกระมัง?”

ก๊วยใต้โล้วกล่าวว่า “ข้าพเจ้าคานไม่เป็น ทางที่ประเสริฐ ท่านลองสอนข้าพเจ้าดู”

มดแดงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ดูท่าพวกเรานำโลงมาน้อยเกินไป ไม่ควรนำมาเพียงใบเดียว สมควรนำมาสักสามใบจึงเพียงพอกับความต้องการ”

“พวกท่านกระทั่งโลงก็พกนำมา หรือคิดตอกตรึงอึ้งกิกอยู่ภายในโลงจริงๆ?”

มดทองกล่าวเสริมขึ้น “เราบอกแต่แรกแล้วว่ามันกล่าวตามความสัตย์จริง ไม่แปลกปลอม”

อึ้งกิกหันตบไหล่ก๊วยใต้โล้ว ยิ้มพลงกล่าวว่า “นี่เป็นความยุ่งยากที่ข้าพเจ้าก่อขึ้น ท่านมีต้องสอดมือเข้ายุ่งเกี่ยว”

มดแดงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “เยี่ยงนี้จึงถูกต้อง จะอย่างไรท่านผ่านการตายมาเจ็ดครั้งแล้ว แม้ตายอีกคราจะเป็นไรไป”

อึ้งกิกกล่าวว่า “นี่เป็นสถานที่ของผู้อื่น ข้าพเจ้าแม้ต้องตาย ก็ไม่อาจตกตายในที่นี้”

มดขาวเค้นเสียงว่า “อย่างนั้นท่านออกไป”

อึ้งกิกตบฝุ่นละอองตามร่างกาย กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ออกไปก็ออกไป...ท่านทั้งสอง คราครั้งนี้หากแม้ข้าพเจ้ายังไม่ตายต้องกลับมาตีมสุรากับพวกท่าน”

เฮ้งตั้งหลับไหลอยู่บนเตียง มิซยับเคลื่อนไหวตลอดเวลา ยามนั้นพลันกล่าวว่า “รอสักครู่”

มดทองกล่าวว่า “รอคอยอันใด?”

“พวกท่านทราบหรือไม่ว่า นี่เป็นสถานที่ใด?”

มดแดงหัวร่อคิกคักกล่าวว่า “เราทราบ นี่คือเล่าสุกรของท่าน”

เฮ้งตั้งกล่าวเสียงเนิบนาบ “ที่นี้หากเป็นเล่าสุกร เราคือเจ้าสุกร มิว่าผู้ใดมาถึงที่นี่ ล้วนต้องปฏิบัติตามคำสั่งเรา”

มดทองกระซอกเสียงว่า “ท่านคิดทำอะไร?”

“เราคิดรั้งอีณิกไว้เป็นเพื่อนตีมสุรา คนที่สามารถตีมสุราในท่าห้อยหัวกลับมีไม่มากนัก เราไหนเลยให้มันนอนในโลงได้”

ก๊วยไต้โล้วหัวร่อออกมา กล่าวว่า “ท่านคิดเคลื่อนไหวนไหวแล้ว?”

เฮ้งตั้งผู้เกี่ยจคร้านกล่าวว่า “ฝูงมดนี้คิดกัดคน เรามิคิดเคลื่อนไหวกี่ไม่ได้”

“แล้วจะเคลื่อนไหวนไหวอย่างไร?”

เฮ้งตั้งตอบว่า “เราจะจัดการมดแดง มดขาวมดแก่ท่าน”

เพ็งขาดคำ ร่างพลันดีดปราดขึ้นจากเตียงพุ่งโถมออกไป

เฮ้งตั้งเคลื่อนไหวนไหวแล้ว

มิเพียงแต่คนธำมโถมออกไป ผ้าห่มผืนที่ห่มคลุมร่างก็ติดตามออกไป มุ่งเป้าจู่โจมใส่มดแดง

มดแดงมองไม่เห็นผู้คน เพียงเห็นผ้าห่มดำมะเมือมผืนหนึ่งคลี่คลุมลงมา

นางหมูนคว้างตลบหนึ่ง ก็ปรากฏอาวุธลับหลายหลากมากสี ต่างแบบผิดลักษณะ จำนวนสามสี่สิบชนิดพุ่งวาบออก

อาวุธลับเหล่านี้บ้างเร่งร้อนรวดเร็ว บ้างปะทะกันเอง บ้างพุ่งวนอยู่กลางอากาศชวนละลานพร่าพรายตา

มดแดงเรื้อนร่างเตี้ยแคระ อาวุธลับที่ประดิษฐ์ขึ้นจึงเล็กละเอียดเป็นพิเศษ

เนื่องเพราะอาวุธลับเล็กละเอียดเป็นพิเศษ กระแสพลังที่แหวกฝ่าอากาศจึงเข้มแข็งรุนแรง ผู้คนยากหลบหลีกเลี้ยงพัน

แต่นางลี้มเลื่อนข้อเท้าจริงประการหนึ่ง...ผ้าห่มหาใช่ผู้คนไม่

ผ้าห่มเป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิต

อาวุธลับของนางแม่พลิกเพลงพิสดาร ฝีมือที่ใช้แม่นยำเยี่ยม กลับไม่อาจทำร้ายคน

ได้ยินเสียงทึบๆ ดังถึยิบ อวู้อลับทั้งสามสี่สิบชนิดล้วนซัดใส่ผ้าห่ม บนผ้าห่มมีน้ำมันหมู น้ำมันเป็ด น้ำมันไก่ และน้ำมันถั่ว ผ้าห่มผืนนี้คล้าย ผ่านการแช่ซุบน้ำมัน ซุบจนทั้งสิ้นทั้งหยุ่นเหนียว ต่อให้เป็นเกาทัณฑ์ ขดลวดก็ไม่อาจทะลวงทะลุ อย่าว่าแต่อาวุธลับเล็กๆ ขึ้นนี้

รองนมหตแดงพบว่าหลงกล ร่างพลิวถอยไปด้านหลัง ผ้าห่มก็คลี่คลุม ลงตุจเมฆดำก้อนหนึ่ง

เฮ้งต้งไม่เคลื่อนไหวตลอดเวลา มิว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่า มันพอ เคลื่อนไหวกลับรวดเร็วว่องไวปานนี้

มหตแดงเพิ่งสุดได้กลิ่นน้ำมันประหลาดพิกล ตลอดทั้งร่างก็ถูกผ้าห่ม ห่อหุ้มไว้

หากว่านางสูงใหญ่กว่านี้ เฮ้งต้งมีแน่ว่าจะใช้ผ้าห่มห่อหุ้มนางได้ น่าเสียดายที่นางร่างเตี้ยเล็ก เฮ้งต้งพอรวบสองมือเข้าหากัน ร่างของนาง ก็ถูกห่อหุ้มอยู่ภายในตุจขนมจ้างลูกหนึ่ง

เฮ้งต้งพอลงมือประสบผล ยังคงฟุ้งปราดสืบต่อโดยไม่หยุดยั้ง

ด้านหลังบังเกิดเสียงชายเสื่อปะทะลมดังขึ้น มดขาวลอยตัวไล่ล่า ตามมา

มดขาวคล้ายมดเพิ่มปีกจริงๆ ชั่วพริบตาก็ไล่ล่าตามเฮ้งต้งทัน

เฮ้งต้งแทนที่จะหลบเลี่ยง พลังหยุดยั้งชะงัก หมุนกายกลับไป ผลักใส่ม้วนผ้าห่มในมือออก

ในผ้าห่มห่อหุ้มภรรยาตนเอง มดขาวย่อมมีอาจไม่ยื่นมือรับไว้

ผ้าห่มม้วนนี้ใหญ่กว่าร่างมันเท่าตัว หนักกว่าสองเท่า มดขาวเพิ่ง ยื่นมือรับไว้ ร่างก็ตกวบลงสู่พื้นอย่างเสียหลัก

เฮ้งต้งพลงหมุนคว้างตุจลูกข้างโอบหีมา อ้อมปราดมาถึงด้านหลัง มดขาวประกบนิ้วสกดจุดจุดฝ่ายตรงข้ามโดยง่ายตาย

เส้นเอ็นบนหน้าน้อยๆ ของมดขาวโบนโตขึ้น ถลึงจ้องมองมา กระทั่ง ดวงตายังแทบถลนออกนอกเบ้า

เฮ้งต้งกลับไม่เคลื่อนไหวอีก กล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า “ท่านเห็นว่า

เรามีได้ใช้วิชาฝีมือแท้จริงสยบท่าน ดังนั้นพ่ายแพ้อย่างไม่ยินยอมพร้อมใจ
กรรมัง? บอกกับท่าน หากใช้ฝีมือแท้จริง ก็มันับเป็นความสามารถ เรา
ไม่เคยใช้วิชาฝีมือแท้จริงเข้าต่อสู้กับผู้คนมาก่อน”

มตขาวชุ่นแค้นจนแทบกระอักโลหิต

เฮ้งตั้งคล้ายมีวิชาฝีมือแท้จริงแม้แต่บ่อย เพียงเสาะหาโอกาส
ฉาบฉวย

แต่หากไม่มีฝีมือสูงล้ำยอดเยี่ยม ไหนเลยคำนวณอากัปภิกิริยาของ
ศัตรู กำหนดจังหวะเวลาอย่างมันเหมาะลงมือได้แม่นยำปานนี้?

ทั้งหมดนี้มีเพียงต้องอาศัยมือเท้าอันคล่องแคล่วปราดเปรียว ยัง
ต้องมีไหวพริบปฏิภาณอันปราดเปรื่องเลิศล้ำ

นี่จึงเป็นฝีมือที่แท้จริง!

อีกด้านหนึ่ง ก๊วยไต่โล้วทยอยต่อยหมัดออกรุกไล่มตทองจนอึดอัด
แทบขาดใจตาย

ก๊วยไต่โล้วพลงมือ ก็ทุ่มเทใช้วิชา*โคซั่วคั้ง* (หมัดเบิกฎฎา) ทุกๆ
หมัดหนักหน่วงแกร่งกร้าว แสดงออกถึงพลังการฝึกปรืออันกล้าแข็ง

อึ้งกิกลับพุ่งวนอยู่รอบกายมตเงินดุษายลมหอบหนึ่ง

มตเงินแม้ร่างเตี้ยเล็ก แต่ฝึกปรือวิชาหนักแน่นคงกระพัน อากัปภิกิริยา
จึงเชื่องช้า

อึ้งกิกยังพุ่งวนยิ่งเร่งร้อน มันยิ่งแหล่ฆ่าเนิบนาบ

ทันใด อึ้งกิกปลดหมวกลงจากศีรษะ ครอบลงยังศีรษะมตเงินโดยไม่
คาดหมาย

หมวกของอึ้งกิกกว้างใหญ่ ศีรษะมตเงินเล็กกะทัดรัด ทัวทั้งศีรษะถึง
กับถูกครอบคลุมไว้ มองไม่เห็นอันใดอีก

อึ้งกิกยื่นเท้าข้างหนึ่งออกชดขามตเงินล้มลง บังเกิดเป็นเสียงดัง
เกรียวกราว ที่แท้มตเงินสวมใส่เกราะเงิน พอสะดุดล้มลงคิดตะเกียกตะกาย
ลุกขึ้นกลับยากเย็นยิ่ง

มตเงินยกมือหมายดึงหมวกออกจากศีรษะ ร่างกลับถูกวัดถูหนัก

อึ้งกอดทับไว้ ที่แท้อีฉิกหย่อนกันนั่งลงบนท้องของมัน หัวร่ออิชะกล่าวว่
“เก้าอี้ตัวนี้นุ่มนึ่มไม่เลว น่าเสียดายที่เล็กเกินไป”

ขณะเดียวกันพลังหมัดก๊วยไต่โล้วโหมกระแทกกระหน่ำใส่मतของ
จนลมหายใจแทบขาดห้วง

मतของยามร้อนรุ่มชุ่มแค้น พลังสายโงนงนล้มลงสิ้นสติ มุมปาก
มีฟองขาวทะลักออกมา

ก๊วยไต่โล้วทอดถอนใจกล่าวว่า “ที่แท้คนผู้นี้เป็นโรคลมบ้าหมู ข้าพเจ้า
กลับเลือกเฟ้นคู่มือผิดไป”

เฮ้งตั้งกล่าวว่า “เราบอกว่าขอมอบमतชาวแก่ท่าน หรือท่านมิได้ยิน?”

ก๊วยไต่โล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม “मतชาวต้องการไล่ติดตามท่าน
ข้าพเจ้าได้แต่เลือกमतของเป็นคู่มือ มิว่าอย่างไร ศิระชะข้าพเจ้าใหญ่โต
กว่ามัน เพียงอาศัยเรี่ยวแรง ก็ชนะมันแน่นอน”

“คิดไม่ถึงท่านกลับรู้จักเอารัตเอาเปรียบ”

ก๊วยไต่โล้วกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็คิดไม่ถึง ผ้าห่มของท่านกลับมีคุณ
ประโยชน์ใหญ่หลวงปานนี้ ภายนอกหากมีคนคิดฝึกซ้อมวิชารับอาวุธลับ
ข้าพเจ้าต้องเตือนให้มันรับประทานน้ำมันไก่อยู่บนเตียง จึงฝึกปรือสำเร็จ”

“น้ำมันไก่มีมันน้อยไป ยังคงรับประทานเปิดประเสริฐกว่า”

อีฉิกพลันทอดถอนใจกล่าวว่า “เรื่องที่ข้าพเจ้าคิดไม่ถึง กลับเป็น
เรื่องพบพานบุคคลเยี่ยงท่านทั้งสอง พวกท่านที่ช่วยเหลือเราเพียงเพราะ
ข้าพเจ้าบงบอกความจริงให้ทราบ?”

ก๊วยไต่โล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “เนื่องเพราะท่านรู้จักดื่มสุราใน
ท่าห้อยหัวกลับต่างหาก”

อีฉิกหัวร่อออกมากล่าวว่า “ข้าพเจ้ามิทราบสมควรขอบคุณท่าน
อย่างไรจริงๆ”

เฮ้งตั้งกล่าวเสริมขึ้น “หากท่านคิดขอบคุณเรา โปรดช่วยเหลือเรา
ประการหนึ่ง”

“เรื่องอันใด”

“ห้ามเรากลับขึ้นเตียง เราคร้านที่จะเคลื่อนไหวแล้ว”

ในสายตาทุกคน เคหาธรมวยไม่มีสิ่งใดสนุกสนานน่าสนใจคู่ควรกับการอาลัยอาวรณ์

ที่น่าประหลาดคือ อี้ฉิกกลับเป็นเฉกเช่นก๊วยไต่โล่ว เมื่อมาแล้วก็มีอาการตัดใจจากไป

ผู้คนบางคนคล้ายมีแรงดึงดูดใจกันและกันอันลึกลับพิสดารประการหนึ่ง เฉกเช่นแม่เหล็กกับเศษเหล็ก พอเผชิญพบกันจะดึงดูดอีกฝ่ายหนึ่งไว้อย่างแนบแน่น

ผู้คนบางคนขอเพียงได้อยู่ร่วมกันก็เบิกบานหรรษา แม้ต้องหลับไหลกับพื้น อดอาหารมือสองมือก็หาเป็นไรไม่

ที่ทนทานรับไม่ได้ คือน้ำตาของอิสตรี โดยเฉพาะน้ำตาของอิสตรีเตี้ยเล็กที่สูงมถึงสี่เชียะ

มดแดงแม้เป็นคนแคระ น้ำตากลับมีไม่น้อย

ก๊วยไต่โล่วพลันพบว่าปริมาณน้ำตาของอิสตรีมีส่วนสัมพันธ์กับส่วนสัดของนาง สตรีที่ยิ่งผอมชubb น้ำตากลับยิ่งมากมาย

อิสตรีที่อ้วนฉุรับประทานน้อย สตรีที่รูปร่างผอมชubb สตรีที่ยิ่งชรา ยิ่งพอกแบ่งฝุ่นมาก อิสตรีที่มีอาการมากมายยิ่งสวมเสื้อบางเบา

นับแต่สี่มดถูกสยบคร่ากุมไว้ มดแดงก็ทำให้ไม่หยุดยั้ง ก๊วยไต่โล่วมีอาการทนดูสืบต่อ ดังนั้นคิดผลจะจากมา

อี้ฉิกพลันฉุดรั้งก๊วยไต่โล่วไว้ กล่าวว่า “หากท่านผลจะจาก ข้าพเจ้าจะจัดการคนทั้งสองอย่างไร?”

ตอนนี้ยังตั้งนอนคลุมโปงหลับสนิทแล้ว ก๊วยไต่โล่วหากไม่จัดการ จะให้ผู้นี้ใดคลี่คลาย?

ก๊วยไต่โล่วกล่าวว่า “นั่นเป็นเรื่องของท่าน”

“ข้าพเจ้าทั้งมิสามารถตัดใจฆ่าคนทั้งสี่ ทั้งไม่อาจปลดปล่อยพวกมัน ท่านว่าข้าพเจ้าสมควรทำอย่างไร?”

แย้งตั้งพลันชะงักศีรษะออกจากผ้าห่ม กล่าวว่า “เรามีวิธีประการหนึ่ง”

อึ้งกิระบายลมหายใจกล่าวว่า “แล้วท่านไหนไม่บอกแต่แรก?”

“ท่านมิคิดฆ่าหรือปลดปล่อยพวกมัน ก็เลี้ยงดูพวกมันไปชั่วชีวิต”

ก๊วยไต่โล้วปรบมือกล่าวว่า “วิธีการอันประเสริฐ จะอย่างไรพวกมัน ร้างเตี้ยแคระ คงรับประทานไม่มากนัก”

มดแดงพลันชะงักเสียงร่ำให้ กล่าวว่า “เราวันหนึ่งเพียงรับประทาน ข้าวผัดบดไข่มุกสองถ้วยเล็กๆ อาหารทะเลเล็กน้อย ท้อหอมหวานสัก หลายชิ้นก็พอแล้ว”

อึ้งกิพอฟังจบความ พลันสละบัตหน้าหายจากไป ก๊วยไต่โล้วกล่าวว่า “ท่านคิดไปที่ใด?”

“เสาะหาโลงสักใบ ทอดกายลงนอน ให้ว้าวานคนบรรจุมังข้าวเจ้าเสีย อย่างน้อยยังง่ายตายกว่าการหาข้าวผัดบดไข่มุกมาจุนเจือนางทุกวัน”

ก๊วยไต่โล้วทอดถอนใจกล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่า เพื่อช่วยเหลือท่าน ได้แต่ปลดปล่อยพวกมันจากไป”

ขาดคำ สละบัตฝ่ามือตบคลายจุดแก้มดทอง มดแดง และพวกทั้งสี่ อย่างว่องไว

ฝูงมดทั้งสี่ปรากฏกายอย่างกะทันหัน ยามจากไปก็รวดเร็วยิ่ง

ก๊วยไต่โล้วมองตามเงาหลังเตี้ยแคระทั้งสี่จนลับตา พลันเหลียวหน้า มายังอึ้งกิกล่าวว่า “ท่านคงคิดปลดปล่อยพวกมันแต่แรก แต่กริ่งเกรง พวกเราไม่ยินยอม เนื่องจากพวกเราเป็นผู้สยบศัตรูไว้ ต้องให้เราสอง ตกลงใจ ซึ่งความจริง...”

อึ้งกิสอดคำขึ้น “ซึ่งความจริงพวกท่านก็คิดปลดปล่อยคนแต่แรก ใช่หรือไม่?”

ทั้งสามท่านมองดูเรา เราเหลียวมองท่าน พลันส่งเสียงหัวร่อสนั่น ห้วนไหว โดยพร้อมเพรียง

ก๊วยไต่โล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม “ดูทำการปล่อยคนมิเพียงง่ายตาย กว่าฆ่าคน ทั้งยังนำเบิกบานสำราญใจกว่ามากนัก”

อึ้งฉิกกล่าวว่า “มิฉิด หากพวกเราฆ่าพวกมัน คงไม่สำราญบานใจ ปานนี้”

เฮ้งตั้งสอดคำขึ้น “แต่พวกเราหลังจากปลดปล่อยพวกมัน พวกมัน ยังทำร้ายบุคคลอื่นอีก เกรงว่ามีสบายใจแล้ว”

ก๊วยไต่โล่วซิงรำร้องว่า “ไม่อย่างเด็ดขาด พวกมันหาใช่คนสุดท้ายร้าย มาตราแมนกาลก่อนเคยกระทำเรื่องมิถูกต้อง นับแต่นี้คงต้องแปรเปลี่ยน กลับกลายเป็น”

พลันหลิวตาข้างหนึ่ง ลดสู่มเสียงแผ่วเบา ลง กล่าวว่า “ต่อให้พวก มันเป็นคนเลวร้าย พอรับฟังวาจาข้าพเจ้านี้ ก็ต้องละอายใจไม่กระทำเรื่อง ชั่วร้ายอีก”

อึ้งฉิกกล่าวว่า “เพียงมิทราบพวกมันได้ยินสู่มเสียงท่านหรือไม่?”

เฮ้งตั้งซิงกล่าวว่า “ย่อมได้ยิน ต่อให้เป็นคนหูหนวกอยู่ห่างถึงสิบลี่ ยังได้ยินสู่มเสียงมัน”

ก๊วยไต่โล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “หลุดคอข้าพเจ้าไม่แล้ว รอจน ข้าพเจ้ามีอารมณ์ดี อาจร้องเพลงให้พวกท่านฟังดู”

เฮ้งตั้งพลันหดศีรษะกลับไปในผ้าห่ม กล่าวว่า “อย่างนั้นรอจนเรา หลับไหลก่อน ขอเพียงเราหลับไหล ต่อให้เป็นเบ็ดรื่อง เรายังคงไม่ตื่น!”

พวกมันคือบุคคลเยี่ยงนี้ พฤติการณ์ของพวกมันล้วนพิเศษพิสดาร สุดที่ผู้คนจะคาดคิดมาก่อน

3

สัมผัสตภาพ

ในเดือนหนึ่ง อัจฉิกจะออกไปเพียงลำพังสองสามครั้ง ไม่ว่าจะผู้ใดก็
มิทราบว่ามันไปที่ใด กระทำเรื่องราวเยี่ยงไร

ทุกครั้งที่มีมันกลับมา มันพกนำสิ่งของประหลาดพิสดารมาประการ
หนึ่ง อาจเป็นถุงเท้าคู่หนึ่ง เนื้ออย่างไฟแดง หรือเหล่าหมักดองไหหนึ่ง

บางครามันยังโอบอุ้มแมวมมาตัวหนึ่ง นกคีรีบนตัวหนึ่ง ปลาเป็นๆ
หลายตัว

แต่ไม่มีของใดพิสดารเท่าครานี้...

บัดนี้ย่างเข้าฤดูหนาวแล้ว

ลานตึกของเคหาารุ่มรววยเคลือบคลุมด้วยหิมะ ยังมีดอกเหมยหลาย
ต้น แต่ผู้คนหากสวมใส่อาภรณ์เบาบาง มิได้รับประทานอาหารมาวันหนึ่ง
ไหนเลยมีกะใจชมดอกเหมยทัศนหิมะ

ก๊วยใต้โล้วเฟ่งมองหิมะขาวสลับและหิมะกลางลานตึก พิมพ์ว่า
“ดอกเหมยเหล่านี้หากเป็นเม็ดพริก ก็ประเสริฐยิ่ง”

เฮ้งตั้งถามว่า “มีอันใดประเสริฐ?”

“หิมะทั่วพสุธาละม้ายคล้ายแบ่งหมี หากผสมกับพริกสักหลายเม็ด ไยมิใช่ปรุงเป็นหมีเผ็ดได้ขามหนึ่ง?”

เฮ้งตั้งพลันกระโดดปรวดขึ้นจากเตียง ร่ำร้องว่า “เรานึกออกแล้ว”
เรื่องที่ตลบั่นดาลให้เฮ้งตั้งกระโดดปรวดขึ้นจากเตียง คงต้องสำคัญ
ใหญ่หลวงจริงๆ

ก๊วยไต๋โล่วอดถามมิได้ “ท่านนึกอันใดออก?”

“ได้ต้นดอกเหมยมีสุราไหหนึ่ง”

ก๊วยไต๋โล่วพอดคิดได้ต้นดอกเหมย ก็พบสุราไหหนึ่งผูกฝังอยู่จริงๆ
เฮ้งตั้งกล่าวว่า “เมื่อหลายปีก่อน เราเห็นดอกเหมยเบ่งบานสะพรั่ง
บังเกิดจิตนึกรัก ดังนั้นกลิ่นสุราไหหนึ่งฝังอยู่ใต้ต้นดอกเหมย คิดสัมผัส
ความหอมหวานของดอกเหมยบ้าง”

มิว่าท่านฝังสุราไหหนึ่งอยู่ตำแหน่งใด หากฝังไว้หลายปี สุราไหนี้ย่อม
ต้องหอมหวานยิ่ง

ก๊วยไต๋โล่วปาดดินที่ปิดปากไหออก หลับตาสูดลมหายใจลึกๆ กล่าว
ว่า “นี่มิใช่กลิ่นหอมหวาน หากแต่เป็นสุคนธรส”

เฮ้งตั้งยิ้มพลงกล่าวว่า “ตอนนี้ท่านสมควรขอบใจดอกเหมยกระมัง
หากมิใช่มัน เราคงนึกไม่ออกว่าเคยฝังสุราไหนี้”

ก๊วยไต๋โล่วมีเวลากล่าวว่าจา ตอนที่มิสุราให้ดื่ม ปากของก๊วยไต๋
โล่วไม่ยอมกระทำการอื่นมาก่อน ยามนั้นประคองไหสุราขึ้นจ่อกับปาก
หมายร่ำดื่มลงไป

เฮ้งตั้งพลันฉุดรั้งก๊วยไต๋โล่วไว้ กล่าวว่า “อึ้งฉิกออกไปสองวันแล้ว
คงใกล้หวนกลับมา พวกเราสมควรรอคอยมันก่อน”

“นั่นมิทราบต้องรอนานปานใด ตอนที่มันกลับมา พวกเราอาจแข็ง
ตัวตายแล้ว”

ก๊วยไต๋โล่วไม่ต้องรอนาน

นอกกำแพงตึก บังเกิดเสียงอึ้งฉิกดังมาว่า “พวกท่านตายเสียได้ก็
ประเสริฐ ข้าพเจ้าจึงสามารถเสพสุราเพียงลำพัง”

แย้งตั้งหัวร่อพลางกล่าวว่า “คนผู้นี้มีเพียงมีโสติพิทย์ จมูกก็ยาวยิ่ง เราทราบว่ามันพอสุดได้กลิ่นหอมของสุรา ก็ต้องเร่งรุดกลับมา”

ก๊วยไต๋โล้วกล่าวว่า “เพียงมีทราบว่าคุณจมูกยาวนำของใดมาให้ พวกฟองแก้มสุรา?”

แว่วเสียงอึ้งกิดั่งว่า “กับแก้มสุราลับมีมี เพียงนำผู้คนมาร่วม ต้มสุราด้วย”

ขาดคำ โอบอุ้มบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งเข้าห้องมา

ก๊วยไต๋โล้วมองปราดแรกแทบไม่เชื่อว่าบุรุษหนุ่มผู้นี้ต้มสุราเป็น เรือนร่างบุรุษหนุ่มแบบบาง เค้าน้ำสวยงามยิ่ง หากบอกว่าอึ้งกิดั่ง ประพิมพ์ประพายคล้ายอิสตรี บุรุษหนุ่มนี้เท่ากับเป็นตรูณีปลอมแปลงมา ปากของมันเล็กยิ่ง สามารถบรรยายว่า “ปากจิ้มลิ้มแดงระเรื่อ”

ยามนี้มันปิดปากสนิท ริมฝีปากเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ ถูกความหนาวเหน็บกัดกร่อนจนหลงเหลือลมหายใจจ่อแรรวยริน

ก๊วยไต๋โล้วผินยิ้มกล่าวว่า “ท่านนำคนผู้นี้มาจากที่ใด?”

อึ้งกิดั่งตอบว่า “ในระหว่างทาง”

“ครั้งแรกท่านโอบอุ้มแมวกลับมาตัวหนึ่ง ครั้งที่สองนำสุนัขกลับมา ครานี้กลับเก็บได้คนผู้หนึ่ง คราหน้าไยมิใช่หน้าคิงคองกลับมาตัวหนึ่ง?”

แย้งตั้งสอดคำขึ้น “ทางที่ประเสริฐ ขอให้เป็นคิงคองตัวเมีย สามารถ อยู่คู่กับท่าน”

ก๊วยไต๋โล้วหามีโทษอะไร หัวร่อฮิสสะกล่าวว่า “หากเป็นนวานรตัวเมีย คงย่ำแย่ง ข้าพเจ้าไยมิใช่ต้องเรียกนางเป็น**เฮ้งตัวซ้อ** (ภรรยาผู้แช่เฮ้ง)”

ก๊วยไต๋โล้วเรือนร่างสูงใหญ่ ยิ่งสูงกว่าแย้งตั้งหนึ่งช่วงศิระะ นี่เป็นเรื่องที่ตนภาคภูมิใจตลอดมา เนื่องจากตนรู้สึกว่ามีแต่รูปลักษณะนี้จึง เป็นบุคลิกของชายชาติตรี

อึ้งกิดั่งเสาะหาขามแตกมาใบหนึ่ง ตวงสุราครึ่งชาม งามปากบุรุษหนุ่ม ร้างแบบบางขึ้น กรอกสุราเข้าไป

จวบจนต้มสุราชามที่สอง หน้าซีดขาวของบุรุษหนุ่มค่อยปรากฏเลือด

ขึ้น ดวงตายังคงหลับพรึม ปากกล่าวว่า “นี่คือสุราเด็กเฮียะแซ (ไปไผ่เขี้ยว) ที่มีอายุสามสิบปี”

นี่เป็นวาทะประโยคแรกของมัน

เฮ้งตั้งและก๊วยไตได้ลั่วลั่นแยมยืมออกมา เพียงอาศัยวาทะประโยคนี้ ทั้งสองก็ยึดถือบุรุษหนุ่มเป็นสหาย

ก๊วยไตได้ลั่วกล่าวอย่างยิ้มแยม “คิดไม่ถึง สหายกลับเป็นผู้เชี่ยวชาญในเชิงสุรา”

บุรุษหนุ่มลืมนิดาซำๆ ยามเมื่อเห็นชามแตกในมืออึ้งนึก ต้องขมวดคิ้ว กล่าวว่า “พวกท่านใช้ชามชนิดนี้ดื่มสุรา?”

น้ำเสียงของมันคล้ายเห็นผู้คนที่ใช้จุมูกรับประทานข้าว ใช้เท้าถือ ตะเกียบก็มีปาน

ก๊วยไตได้ลั่วกล่าวว่า “ไม่ใช่ชามเช่นนี้ จะใช้ภาชนะใด?”

“ดื่มสุราไปไผ่เขี้ยว ควรใช้จอกมรกต หากใช้ชามชนิดนี้เป็นภาชนะ เทากับย่ำสุราอันประเสริฐ”

ก๊วยไตได้ลั่วยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านยังคงปล่อยเลยตามเลยเถอะ ขอเพียงหลับตาลง ชามแตกกับจอกมรกต ก็ไม่ผิดแผกแตกต่างกัน”

บุรุษหนุ่มขบคิดแล้วกล่าว “วาจານี้แม้มีเหตุผล แต่เรายังยินยอมดื่มทั้งไหแทนบรรจุในชามแตก” จบคำ ประคองไหสุราขึ้น แหงนหน้ารำดื่มลงไป

ก๊วยไตได้ลั่วจับจ้องมองจนตาเบิกค้ำง จวบจนสุราครึ่งไหตกถึงพื้น บุรุษหนุ่มจึงยกมือปาดคราบสุราที่มุมปาก กล่าวว่า “สุราอันประเสริฐ”

จากนั้นดื่มสุราที่หลงเหลือจนหมดสิ้น

สุราไหหนึ่งหากหมักต้องนานหลายปี ปริมาณสุราจะลดลงเหลือครึ่งไห แต่ฤทธิ์สุรากลับรุนแรงกว่าสุราธรรมดาสองไห

สีหน้าบุรุษหนุ่มกลับเป็นปรกติมิเปลี่ยนแปลง กล่าวว่า “ยังมีสุรายี่งนี้อีกหรือไม่?”

ก๊วยไตได้ลั่วยิ้มพลางกล่าวว่า “ขอภัยยิ่ง สุราไหนี้มีเพียงเป็นอาหาร

ประจำวันนี่ของเราสาม ยังเป็นสมบัติทั้งหมดของพวกเรา”

“หมายความว่าพวกท่านปรกติเพียงดื่มสุรา ไม่รับประทานข้าว?”

“พวกเราบ่อยครั้งจะรับประทานข้าว”

บุรุษหนุ่มทอดถอนใจกล่าวว่า “ดูท่าพวกท่านเป็นปีศาจสุราจริง ๆ ควรทราบว่าการดื่มสุราเป็นอันตรายต่อกระเพาะ บางครั้งสมควรรับประทานข้าวบ้าง”

บิดขี้เกียจคราหนึ่ง กวาดตามองรอบข้าง เอ่ยสืบต่อ “ปรกติพวกท่านหลับไหลบนเตียงใบนี้?”

เฮ้งตั้งส่งเสียงดังอึมม

บุรุษหนุ่มขมวดคิ้วกล่าวว่า “เตียงเยี่ยงนี้หลับไหลได้หรือ”

“อย่างน้อยยังประเสริฐเลิศกว่าหลับไหลอยู่กลางท้องถนน”

บุรุษหนุ่มขบคิดอีกคราแล้วกล่าวว่า “วาจานี้ก็มีเหตุผล คำพูดของพวกท่านคล้ายมีเหตุผลทั้งสิ้น ดูท่าเราสามารถคบหาเป็นสหายกับทุกท่าน”

เฮ้งตั้งกล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า “ขอบคุณ ขอบคุณ ไม่กล้ารับ ไม่กล้ารับ”

“แต่ตอนนี้เราคิดหลับไหล ตอนที่เราหลับไหล ไม่ชมชอบให้ผู้คนส่งเสียงรบกวน พวกท่าน ทางที่ประเสริฐ ออกไปท่องเที่ยวเตร็ดเตร่”

กล่าวจบอ้าปากหา ล้มกายลงบนเตียง พลิกกายคราหนึ่งก็หลับสนิท กว๊ายได้โล้วเป็นหน้ามายังเฮ้งตั้ง ผีน้อยกล่าวว่า “ดูท่าที่มันมีเพียงมีความสามารถในการชิงสุราล้ำเลิศกว่าท่าน ความสามารถในการหลับนอนก็ไม่เป็นรองท่าน”

อึ้งฉกจับจ้องมองไหสุราที่ว่างเปล่า ตะลึงลานอยู่ครึ่งก่อนวัน จึงพึมพำว่า “ที่ข้าพเจ้านำพากลับมาเป็นผู้คนหรือม้ากันแน่?”

เฮ้งตั้งกล่าวว่า “ม้าก็ไม่สามารถดื่มสุราได้มากมายปานนี้”

กว๊ายได้โล้วถามว่า “คนผู้นี้เรียกว่าอะไร?”

อึ้งฉกตอบว่า “มันบอกต่อข้าพเจ้าว่า มันนามลี้มไ้เพ้ง (ลี้มสันติภาพ)”

บุรุษหนุ่มร่างแบบบางนามลี้มไ้เพ้ง นับแต่มันมาถึง ชีวิตของทุก

ผู้คนที่ปราศจากสันติภาพอีก

เฮ้งตั้งพลันกล่าวว่า “เรากลับเห็นว่าบุคคลนี้น่ากระตือรือร้นสนใจยิ่ง”
 “น่ากระตือรือร้นสนใจ?”

เฮ้งตั้งผกศิระะกล่าวว่่า “มันไม่ได้รับการช่วยชีวิตจากท่าน ต้มอาหารประจำวันนี้ของเราสาม ยึดครองเตียงที่มีเพียงเตียงเดียวของเคหา
 นี้ แต่มีเพียงไม่กี่กล่าวคำขอบคุณแม่สักคำเดียว ยังเลือกนั้นพิถีพิถันนี้ บุคคล
 เยี่ยงนี้ไหนเลยพบพานเป็นบุคคลที่สองได้อีก?”

ดังนั้นลิ้มไ้เพ่งจึงพำนักอยู่ที่นี้

ดังนั้นเคหา ร่มรยวที่ไม่มีแม่แต่แสงโคมไฟ จึงเป็นศูนย์รวมแห่งน้ำ
 มิตรไมตรีอันลึกล้ำไพศาล และพิเศษพิสดาร

สหายเหล่านี้มิเคยไ้ถามความหลังบุคคลอื่น และไม่ถ่ายทอดบอก
 เรื่องหลังของตนต่อผู้อื่น

แต่คำคั้นนี้้อฉิกนำพาลิ้มไ้เพ่งกลับมา ก๊วยไ้ไ้ลวกลับทำลาภฏ
 ระเบียบข้อนี้

คำคั้นนั้นหิมะเริ่มหลอมละลาย

ลิ้มไ้เพ่งยังคงหลับสนิท เฮ้งตั้งก็ล้มตัวลงนอนกับพื้น ก๊วยไ้ไ้ลว
 ได้แต่จุดลากอ้อฉิกลงจากเขาดูว่ามีหนทางกำไรเงินทองหรือไม่

ตอนที่หิมะละลาย ยังหนาวเหน็บกว่าตอนหิมะตก วิธีต่อต้านกับ
 ความหนาวเยียบ คือรับประทานจนอิมหนา ขึ้นเตียงหลับไหล ดังนั้น
 บนท้องถนนปราศจากผู้คนสัญจรแม่สักคนเดียว

ตลอดรยทาง ก๊วยไ้ไ้ลวจับจ้องมองรองเท้าอ้อฉิกเขมึงนึ่ง สุดท้าย
 อดถามมิไ้ได้ว่่า “รองเท้าของท่านคู่นี้เปลี่ยนสนใหม่แล้วกระมัง?”

“อิมม”

“ข้าพเจ้ามิเคยไ้ถามท่านว่่าสนรองเท้าคู่ก่อนของท่านไ้ฉนมีราคา
 พันกว่าตำลึง หรือสอบถามว่่าท่านไ้ฉนผ่านการตายมาเจ็ดครั้ง ไ้หรือไม่?”

“ถูกต้อง”

ดวงตาก็ยี้ได้โล้วทอประกายความหวังรำไร กล่าวว่่า “หากข้าพเจ้าได้ถาม ท่านยินยอมบอกหรือไม่”

“อาจยินยอม แต่ข้าพเจ้าทราบว่่าท่านต้องไม่ไ้ถาม เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่เคยถามท่านอันใดมาก่อน”

ก็วยได้โล้วหนึ่งอั้งอับจนถ้อยคำ

อึ้งฉิกปลันกล่าวอีกว่่า “ท่านเห็นว่่าลี้มไ้เพ่งเป็นบุคคลเยี่ยงไร?”

“ข้าพเจ้ามิทราบ ทั้งไม่คิดสอบถาม”

“พวกเราย่อมไม่สอบถามมัน แต่ข้าพเจ้าคาดเดาเบาะแสะได้บ้าง”

“เบาะแสะอันใด?”

“ในความเห็นข้าพเจ้า มันต้องเป็นทายาทของตระกูลรุ่มรวย จึงวางกำมเชิงโฆปานนั้น”

ก็วยได้โล้วกล่าวว่่า “ทายาทตระกูลรุ่มรวย ไฉนอดอยากยากไร้อยู่กลางท้องถนน?”

“อาจบางที่มันออกจากบ้านเพราะความจำเป็นบางประการ อารภณ์ที่มันสวมใส่เบาบางยั้ง แสดงว่่าต้องมาจากดินแดนอันอบอุ่น มันมิได้พกนำของใดติดตัว หมายความว่ามันออกมาอย่างฉุกฉะหุก อาจบางที่เป็นการหลบหนีออกมา”

“คิดไม่ถึถึงท่านกลับละเอียะดรอบคอบนัก ละเอียะดรอบคอบจนคล้ายอิสตรี”

อึ้งฉิกมี้เกียะงอนด้วย เอย์สืบต่อ “คนผู้หนึ่งหากอดอยากอยู่กลางดินฟ้าอากาศอันหนาวเหน็บเช่นนั้น มิทราบผ่านการร่อนเร่มานานเท่าใด?”

“อย่างมากเพียงสองสามวัน”

“หากท่านร่อนเร่ได้สองสามวัน มันอย่างมากซัดเซพเนจรหนึ่งวันครึ่ง ก็ต้องล้มลงอยู่ข้างถนน”

ก็วยได้โล้วฉุกใจคิด กล่าวว่่า “มิผิด เราร่อนเร่พเนจรมาจนเคยชิน มันกลับเป็นเสียวเอี้ย (นายเล็ก) ที่มีความเป็นอยู่เลอเลิศ ความสะกดอดกลั้นจึงเป็นรองเราครึ่งหนึ่ง”

“ท่ามกลางดินฟ้าอากาศเช่นนี้ ช่วงเวลาหนึ่งวันครึ่ง มิว่าผู้ใดก็เดินทางได้ไม่ไกลเท่าใด”

ก๊วยไต๋โล่วบังเกิดปฏิภาณวูป กล่าวว่่า “ความหมายของท่านคือ บ้านของมันอยู่ไม่ไกลจากที่นี่เท่าใดนัก?”

“อืมม์”

“ละแวกใกล้เคียงนี้มีตระกูลรุ่มรวยเท่าใด?”

“มีไม่กี่ครอบครัว ชาติตระกูลบู๊ลิ้มยังมีน้อยกว่าน้อย”

“ไยต้องพาดพิงถึงชาติตระกูลบู๊ลิ้ม? หรือบุรุษหนุ่มเรียบร้อยสำรวมเยี่ยงมันก็รู้จักวิชาฝีมือ?”

อึ้งกิกกล่าวว่่า “ลิ้มให้เพ็งมิเพียงรู้จักวิชาบู๊ พลังฝีมือยังไม่ต่ำทราวม”

หยุดเล็กน้อยจึงเอ่ยสืบต่อ “เท่าที่ข้าพเจ้าทราบมา ชาติตระกูลยุทธจักรในละแวกใกล้เคียงมีเพียงสองตระกูล”

“มีตระกูลโตแซ่ลิ้ม?”

อึ้งกิกกล่าวว่่า “ทั้งสองตระกูลล้วนมิได้แซ่ลิ้ม ลิ้มให้เพ็งความจริงก็มิได้แซ่ลิ้ม มันเมื่อหลบหนีออกมา ไหนเลยยินยอมบ่งบอกชื่อแซ่จริงต่อบุคคลอื่นๆ?”

“ชาติตระกูลยุทธจักรที่ท่านทราบมา มีสองตระกูลใด?”

“ตระกูลหนึ่งแซ่ฮิม **จิงจู้** (*ประมุขหมู่บ้าน*) เรียกว่า**ท้อลิ้มั่วตีแ่** (*ศิษย์กระจ่ายทั่วแผ่นดิน*) ฮิมซู่นี้้ง มาตราแมนมีศิษย์กระจ่ายทั่วแผ่นดิน ตนเองกลับเตียวตายไร้บุตรภรรยา”

ก๊วยไต๋โล่วซักถามว่่า “อีกตระกูลหนึ่งเล่า?”

“อีกตระกูลหนึ่งแซ่บ๊วย มาตราแมนมีหนึ่งบุตรชายหนึ่งธิดา แต่บุตรชาย**เจี้ยะนี้้ง** (*มนุษย์ศิลา*) บ๊วยลือ่อกะมีชื่อเสียงเลื่องลือนานปี อายุเยาว์วัยกว่าลิ้มให้เพ็งมากนัก”

“มันไหนขนานฉายาตนเองเป็นมนุษย์ศิลา?”

“ตามคำรำลือ แนวนวิชาฝีมือตระกูลบ๊วยพิเศษพิสดารยิ่ง อาวุธและอาวุธลับที่เข้ล่วนจัดสร้างจากศิลา บิดามันฉายา**เจี้ยะซี้้ง** (*เทพศิลา*) มัน

จึงเรียกว่ามนุษย์ศิลา”

ก๊วยไต๋โล้วหัวร่อพลางกล่าวว่า “อย่างนั้นหากมันกำเนิดบุตรชาย คงเรียกว่าเจี้ยเก๊า (สุนัขศิลา)!”

เมืองชนบทนี้สงบสงัดยิ่ง ท้องถนนแคบเล็ก ห้องหับสองฟากข้าง มิได้ตกแต่งประดับประดา ตอนนี้มีถึงยามต้น โคมไฟตามบ้านเรือนส่วนใหญ่ ล้วนดับลง

ก๊วยไต๋โล้วทอดถอนใจกล่าวว่า “นี่นับเป็นสถานที่ยากจนขั้นแค้นจริงๆ...”

อึ้งกิดตบทว่า “ผู้คนในที่นี้หายากจนไม่ เพียงมีต้องการไอ้อวด นับเป็นที่ซ่อนพัยค์ซุ่มนุ้มงักรหมอบอย่างแท้จริง”

“ข้าพเจ้าไฉนดูไม่ออก?”

อึ้งกิดยิ้มพลางกล่าวว่า “หากคนผู้หนึ่งผ่านการตายมาเจ็ดครั้ง ย่อมสังเกตเรื่องราวได้มากกว่าบุคคลอื่น”

“แต่ท่านยังสังเกตความเป็นมาของลิ้มไท่เฟ็งไม่ออก มันทั้งมิใช่บุตรชายของตระกูลบ๊วย และไม่ไช่ศิษย์ของตระกูลฮั่ม”

อึ้งกิดเงิบงันชั่วขณะ พลันกล่าวว่า “ท่านเคยได้ยินฉายาเล็กตี้เล้งอ้วง (พญามังกรแดนดิน) มาหรือไม่?”

“มีแต่คนหูหนวกจึงไม่เคยได้ยินฉายานี้”

“ฟังว่าพญามังกรแดนดินมีตีกพักร้อนอยู่ละแวกใกล้เคียงนี้หลังหนึ่ง”

ก๊วยไต๋โล้วกล่าวว่า “หรือท่านระแวงสงสัยใจว่าลิ้มไท่เฟ็งเป็นบุตรชายมัน?”

“อาจเป็นไปได้”

“ชนชายุทธจักรล้วนทราบว่พญามังกรแดนดินเป็นชายชาติชาตรี ร่างสูงเจ็ดเซี่ยะ ไฉนกำเนิดบุตรชายที่คล้ายคล้ายดรุณีน้อยคนหนึ่ง”

อึ้งกิดคล้ายมิพอใจคำดรุณีน้อยเป็นพิเศษ กล่าวเสียงเย็นชว่า “คนผู้หนึ่งเป็นชายชาติชาตรีหรือไม่ มีอาจวัดค่านวนจากรูปโฉมเปลือกนอก”

“เพียงแต่...”

เอ๋ยถึงตอนนี้ พลันหุบปากลง

ห้องถนนที่เว้งว่างเปล่าไร้ผู้คนสัญจร ยามนี้กลับปรากฏเงาร่าง
สายหนึ่งก้าวชดช้อยมา

ก๊วยไต่โล้วพอเหลือบเห็นเงาร่างนั้น ถึงกับตาเบิกค้ำง

ที่ทำให้ก๊วยไต่โล้วตาเบิกค้ำงได้ ย่อมเป็นหญิงสาวสะคราญโฉม

หญิงสาวนี้มีเพียงงามสะคราญ ทั้งยังสวยซึ่งรัตริ่งใจยิ่ง

อาการที่นางสวมใส่แม้เป็นชุดผ้าสมณะ แต่มีว่าแพรพรรณใด ยาม
สวมใส่อยู่บนเรือนร่างนางจะแปรเปลี่ยนเป็นสวयงามนำดู

ส่วนสัดของนางอ่อนแอ่นแอ่นน้อยสมสัดส่วน ก๊วยไต่โล้วไม่เคย
พบพานอิสตรี ส่วนสัดงดงามไร้ตำหนิปานนี้มาก่อน

ในเมื่อนางถือตะกร้าหวยขนาดใหญ่สองใบ มีว่าผู้ใดหากยึดตะกร้า
หวยขนาดใหญ่เช่นนี้สองใบ ยามเดินเห็นคงละม้ายคล้ายปูแสมตัวหนึ่ง
แต่อิริยาบถของนางกลับสวयงามรัตริ่งใจระไรปานนั้น

หญิงสาวนางนี้ยามชม่ายมองเหลือบเห็นท่าที่อันเชื่องซิมเลื้อนลอย
ของก๊วยไต่โล้ว พลันยิ้มปากแยมยิ้มอ่อนหวาน

หัวใจก๊วยไต่โล้วถึงกับเต้นระทึกตุ้มตาม จวบจนหญิงงามลดเลี้ยว
มุมถนนไป ตนยังคงเชื่องซิมเซา เนินนานให้หลัง จึงระบายลมหายใจกล่าวว่า
“สถานที่นี้เป็นที่ซ่อนพยัคฆ์ซุมม่มงกรหอบจริง ๆ”

อึ้งกิมปลางกล่าวว่า “เกรงว่ามีไซ้ซุมม่มงกร หากแต่เป็นการ
ซุมม่มหงส์”

ก๊วยไต่โล้วพลันยี้ตอกขึ้นกล่าวว่า “ท่านเห็นว่ารูปลักษณข์ข้าพเจ้า
เป็นอย่างไร?”

“ไม่เลวอยู่ เรือนร่างสูงตระหง่าน ดวงตากลมโต ยามแยมยิ้มกลับ
คล้ายผู้คน”

“หากท่านเป็นสตรี ไซ้จะชมชอบข้าพเจ้าหรือไม่?”

“อึ้งกิมเหม็นปากหัวร่อกล่าวว่า “อาจจะ...”

ก๊วยใต้โล้วพลันพบว่ารอยแยมยืมฝ่ายตรงข้ามคลับคล้ายอิสตรียิ่งต้องงงงันวูบ จึงกล่าว “ท่านกลับคลับคล้ายอิสตรีขึ้นมา”

อึ้งกิมปั้นสีหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า “เพียงแต่ท่านทั้งสกปรกทั้งเกียจคร้าน มิใช่หลักควรแก่การพึ่งพิง อิสตรีรับรองไม่ชมชอบบุรุษเยี่ยงท่าน”

“ท่าน...”

แต่แล้วปิดปากลงอีกครา ที่แท้หญิงสาวเมื่อครู่หลุดเลี้ยวกลับจากมุมถนนมา

ตะกร้าในมือนางความจริงว่างเปล่า ตอนนั้นก็กลับบรรจุเต็มไปด้วยสิ่งของท่าที่หนักมือกินแรง กอปรกับพื้นดินลื่นไถล พลันเสียหลักการทรงตัว ร่างชวนเซถลามาเบื้องหน้า ตะกร้าหลุดลอยจากมือ

ดีที่นางพบพานก๊วยใต้โล้วและอึ้งกิม

อากัปกริยาอึ้งกิมคล่องแคล่วปราดเปรียว ปฏิกริยาก๊วยใต้โล้วก็ไม่เชิงง้อ ฝืนทนนางเพิ่งชวนเซ ทั้งสองก็พุ่งปราดเข้าหาตุ๊กเกาทันทีหลุดจากแล่ง

ตะกร้าทั้งสองใบมีทันตกถึงพื้น อึ้งกิมก็ยื่นมือรับไว้ หญิงสาวนั้นไม่ทันชวนเซล้มลง ก๊วยใต้โล้วก็ประคองประคองนางไว้

นางหอบหายใจชั่วขณะ จึงข่มสติลง พบพบว่ามือของบุรุษหนุ่มแปลกหน้ายังประคองประคองนางอยู่ ถึงกับหน้าแดงฉาน ยิ่งเป็นเสน่ห์รัตรึงใจสุดเปรียบปาน

ก๊วยใต้โล้วตะกุกตะกักว่า “โกวเนี้ยมิเป็นไรกระมัง?”

หญิงสาวนั้นก็มึนศีรษะต่ำ กล่าวว่า “ข้าพเจ้า...มิทราบสมควรขอบคุณสองท่านอย่างไร”

อึ้งกิมพลันพบว่าข้าวของในตะกร้าหว่ายล้นเป็นข้าวของโอชะ มีทั้งไก่ย่าง เนื้อวัว และขนมที่เพิ่งทอดสุกใหม่ๆ มันคิดใคร่บอกว่า หากท่านคิดขอบคุณพวกเรา เพียงแบ่งปันไก่สักตัว ขนมสองแผ่นก็พอ

แต่ยามเมื่อเห็นก๊วยใต้โล้วแสดงท่าทีผูกพันต่อฝ่ายตรงข้ามอย่างลึกล้ำ ไหนเลยกล่าวให้เสื่อมเสียหน้าสหายได้ อย่าว่าแต่ก๊วยใต้โล้วซึ่งกล่าวว่า “เรื่องเล็กน้อยหาเป็นไรไม่”

หญิงสาวนั้นพลันงยหน้าขึ้น กล่าวอีกว่า “พวกท่านเป็นคนดีงามจริงๆ”

ปากแม็กกล่าวคำ “พวกท่าน” ดวงตากลับจ้องจับอยู่ที่ก๊วยใต้โล้ว เขม็งหนึ่ง

ก๊วยใต้โล้วร่างอ่อนระทวย กล่าวว่า “โกวเนี้ย...มีต้องเกรงใจ”

หญิงสาวนั้นรับตะกร้าหวายจากอึ้งฉิก พลันยิ้มยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน ค่อยสาวเท้าจากไป

ก๊วยใต้โล้วแม้ตรึงติดกับที่ตุ้จตะปุ่ตัวหนึ่ง วิญญาณของตนกลับคล้ายถูกบรรจุในตะกร้าหวาย บรรทุกไปด้วย

อึ้งฉิกพลันกล่าวว่า “นี่เป็นโอกาสอันประเสริฐ ท่านไหนมิตติดตามไป?”

หญิงสาวนั้นความจริงลวงหน้าไปไกลโข ยามนั้นพลันชะงักทำเหลียวหน้ามากล่าวอย่างยิ้มแย้ม “ข้าพเจ้าซื้ออาหารมากมาย มิทราบสองท่านยินยอมให้เกียรติติดตามข้าพเจ้ากลับบ้าน ดิ่่มสุราสักจอกหรือไม่?”

ข้อขอร้องนี้ยามเปล่งจากปากหญิงงาม กระทบโสดผู้คนที่ทั้งหนาวเหน็บหิวโหย เกรงว่ายังไพอเราะเสนาะโสดกว่าดุริยทิพย์เสียอีก

หากมันมีคนปฏิเสธข้อขอร้อง คงเป็นตัวโง่เขลาแน่นอน

อึ้งฉิกมิใช่เขลา ก๊วยใต้โล้วยังมีไซ่ ปากของก๊วยใต้โล้วกล่าวว่า “นั่นออกจะรบกวนแล้ว”

เท้ากลับก้าวยาวๆ ติดตามไป

ไหนก๊วยใต้โล้วไม่ไต่ถามนางก่อนว่า คิดนำพาทั้งสองสู่สารทิศใด?

ดูท่าที ต่อให้นางคิดขายทั้งสอง ก๊วยใต้โล้วยังคงติดตามไป!

4

ศตริ์ ของภ้า สุทัย

เฮ้งตั้งอาจบางที่ตื่นนานแล้ว แต่ยังคงนอนทอดกายกับพื้น ไม่ขยับ
เคลื่อนไหวแม้แต่เน้อย

เฮ้งตั้งจัดการม้วนผ้าห่มเป็นกระบอกทรงกลมตั้งแต่เมื่อคืน จากนั้น
สอดร่างเข้าไปที่ละเน้อย ตลอดทั้งร่างจึงคล้ายสอดแทรกเข้าสู่กระบอก
กลมอันหนึ่ง

มุสิกภายในห้องวังพลุกพล่านไปมา ตอนแรกยังมีข้อกริ่งเกรง มิกล้า
ป็นปายขึ้นบนร่างเฮ้งตั้ง ภายหลังกลับยึดถือเฮ้งตั้งเป็นคนตาย แทบป็นปาย
ถึงส่วนศีรชะ

เฮ้งตั้งยังคงปรุกตัง (ไม่เคลื่อนไหว)!

ลี้มให้เฟ้งจับตาสังเกตเป็นเวลานาน จวบจนถึงตอนท้าย อดสาว
เห่ามาอย่างแผ่วเบาได้ ค่อยๆ ยืนมีอรออยู่ริมจมุ๊กเฮ้งตั้ง คึดตรวจดูว่า
ฝ่ายตรงข้ามยังมีลมหายใจหรือไม่

เฮ้งตั้งพลันกล่าวว่า “เรายังไม่ตาย”

ลี้มให้เฟ้งรีบหุดมือกลับ กล่าวว่า “มุสิกป็นปายขึ้นบนร่างท่าน ท่าน

“ไหนไม่ขับไล่?”

“เรามีเคยกบค้าสมาคมกับมุสิก ทั้งไม่ถือสาหาความกับมัน มีแต่แมวจึงชิงดีชิงเด่นกับมุสิก”

ลี้มให้เพ็งงงงันวูป จึงกล่าว “ที่นี่สมควรมีแมวสักตัวจริงๆ”

“ความจริงมีอยู่ตัวหนึ่ง เป็นอีนิกนำกลับมา”

“อย่างนั้นแมวเล่า?”

“หนีตามแมวตัวผู้ที่เชิงเขาไปแล้ว”

ลี้มให้เพ็งเบิกตาจับจ้องมองเฮ้งตั้ง ยามนั้นจันทร์ราโผล่พันบุยเมฆแสงจันทร์สาดลอดหน้าต่างเข้ามา ส่องส่องไปหน้าเฮ้งตั้งพอดี

เค้าหน้าเฮ้งตั้งคมคาย หน้าผากกว้าง จมูกโตเป็นสัน เป็นบุคลิกลักษณะเหนือธรรมดา ไฉนรู้สึกคลุ้มๆ คลั่งๆ อยู่บ้าง?

ลี้มให้เพ็งลอบทอดถอนใจ กวาดตามองรอบข้าง กล่าวว่า “สหายของท่านทั้งสองเล่า?”

“ลงจากเขาไปล่าอาหารแล้ว”

ลี้มให้เพ็งงงงันอีกครา จากนั้นนึกใจคิด สหายของคนบ้าคลั่งย่อมต้องเป็นคนบ้าคลั่งด้วย จึงสงบปากคำไว้

ชั่วครู่ให้หลัง ในความมืดพลันบังเกิดเสียงโครกครากดังขึ้น

เฮ้งตั้งพึมพำว่า “ประหลาดแท้ เสียงร้องของมุสิกในวันนี้ ไฉนผิดแผกจากกาลก่อน?”

ลี้มให้เพ็งหน้าแดงวูป กล่าวว่า “มิใช่เสียงมุสิก หากแต่เป็น...เสียงท้องเรลันโครกคราก หรือพวกท่านไม่เคยรับประทานข้าวมาก่อน?”

“ตอนมีข้าวรับประทานย่อมรับประทาน ตอนไม่มีข้าวรับประทานได้แต่ฟังเสียงท้องเรลันโครกคราก”

ลี้มให้เพ็งงงงันอีกครา เฮ้งตั้งพลันกล่าวอีกว่า “วันนี้ท่านนับว่าโชคดีมีน้อย”

ลี้มให้เพ็งผินยิ้มกล่าวว่า “เราโชคดีมีน้อย?”

“วันนี้เราบังเกิดกลางสังหรณ์ว่า ก๊วยไต๋โล้วต้องล่าอาหารได้มีน้อย

พวกเราอาจสามารถรับประทาน...”

ตนคิดกล่าวคำ “รับประทานเป็นการใหญ่” มิทันขาดคำกลับ “แต่กติน้อย่างใหญ่หลวง”

ก๊วยไต้ไ่ลั่วพลันสาวเท้าเข้าห้องมา พร้อมกับนำของสิ่งหนึ่งกลับมา เป็นสิ่งมีชีวิตที่สามารถกระโดดโลดเต้น ส่งเสียงร้องดังเจี๊ยก ๆ

กลับเป็นวานรตัวหนึ่ง

แย้งตั้งถึงกับหน้าซีดขาว ก๊วยไต้ไ่ลั่วต้องหัวร่อจนตัวงอ กล่าวว่า “ท่านมิต้องเกรงกลัว นี่เป็นวานรตัวผู้ หาใช่ตัวเมียไม่”

เบื้องหลังก๊วยไต้ไ่ลั่ว บังเกิดสুমเสียงหยาดเอี่ยมเสียงหนึ่งดังว่า “สหายของท่านเกรงกลัววานรตัวเมีย?”

ก๊วยไต้ไ่ลั่วหัวร่อสนั่นหวั่นไหวกว่าเดิม กล่าวว่า “ยอมแน่นอน มีผู้ใดไม่เกรงกลัวภรรยา?”

ลี้มไ้เพ่งอดหัวร่อมิได้ พลันรู้สึกกระจ่างวูบที่เบื้องหน้าสายตา ห้องหับอันมืดมิด สว่างไสวขึ้นในบัดดล

แสงสว่างทั้งมวลเปล่งจากเรือนร่างหญิงสาวนางหนึ่ง ในมือถือตะกร้าสองใบ ก้าวชดช้อยติดตามก๊วยไต้ไ่ลั่วเข้ามา

ด้านหลังนางยังตามติดด้วยผู้คนสามคน หนึ่งในเป็นผู้ใหญ่ห่อหุ้มหนังเสือดาว อีกสองคนเป็นทารกชายสวมใส่อาภรณ์เรียบร้อย

นอกจากผู้คนเหล่านี้ ยังมีสุนัขสองตัว ดาบทวนมัดใหญ่ ม้าล่อสามสี่ตัว ไม่ไ่ห้าหกห้า

แย้งตั้งพึมพำว่า “คิดไม่ถึงท่านกลับคิดประลองความสามารถกับอ๊ฉินดูว่าผู้ใดนำข้าวของมามากกว่า”

ก๊วยไต้ไ่ลั่วกล่าวว่า “มาเถอะ ข้าพเจ้าขอแนะนำพวกท่านรู้จักกัน ไกวเนี่ยนางนี่คือ...”

หญิงสาวนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม “ยังคงให้ข้าพเจ้าแนะนำตนเอง ข้าพเจ้าซึ่งบวบยถึง ผู้ที่เราบวบยเป่าจ้อ (เสือดาวเหิน) น้องน้อยเราหนึ่งเรียกว่าเซียวเล้งล้ง (สะคราญน้อย) อีกผู้หนึ่งเรียกว่าเซียวกิมกั้ง (เทวราช

น้อย)”

เสือดาวเห็นเป็นใคร? มิต้องแนะนำมากความ มองปราดเดียวก็ทราบได้

แต่ทารกทั้งสอง ล้วนมีโฉมหน้าประพิมพ์ประพายคล้ำคล้าย ดวงตากลมโตถักเปียชี้ฟ้า ยามแยมยิ้มปรากฏรอยลักยิ้มขึ้น

เฮ้งตั้งอดถามมิได้ว่า “ผู้ใดคือสะคราญน้อย ผู้ใดเป็นเทวราชน้อย?”

ทารกทั้งสองพากันกล่าวว่า “ท่านลองคาดเดาดู”

เฮ้งตั้งกะพริบตากล่าวว่า “ข้างกายเทวราชน้อยคือสะคราญน้อย ข้างกายสะคราญน้อยคือเทวราชน้อยใช่หรือไม่?”

ทารกทั้งสองหัวร่อโดยพร้อมเพรียง หนึ่งในสองวิ่งตะบึงมากล่าวเบาๆ ที่ข้างหูเฮ้งตั้งสองคำ จากนั้นหัวร่อพลางกล่าว “นี่เป็นความลับของพวกเรา ไม่อาจบอกต่อผู้อื่น”

เสียงหัวร่อทารกนี้เจื้อยแจ้วดูจะขังเงิน ที่แท้เป็นทาริกาสวมใส่ อารมณ์ชุดทารกชาย

ก๊วยไตโล้วยี้ตกุมมือทารกชายอีกผู้หนึ่ง จงใจกระตุ้นว่า “สะคราญน้อยเป็นแจ้เจ้ (พี่สาว) ของท่าน ใช่หรือไม่?”

ทารกชายส่ายหน้ากล่าวว่า “ไม่ถูกต้อง นางเป็นหมวยม่วย (น้องสาว) ข้าพเจ้า”

ทาริกาสะคราญน้อยรำร้องอย่างขุ่นเคืองว่า “หน้าโง่ พอถูกคนหลอกถามก็บ่งบอกความจริง”

ทารกชายเทวราชน้อยทำหน้าที่แดงฉาน ทุ่มเถียงว่า “หากท่านฉลาดเฉลียว ไฉนสวมใส่ชุดบุรุษ?”

วาทารกนี้จี้ถึงใจดำจริง ๆ อีสตรีล้วนดูแคลนบุรุษ เข้าใจว่าบุรุษเป็นตัวโง่งม แต่กลับมุ่งหวังว่าตนเองสามารถกำเนิดเป็นบุรุษ

ล้มไ้ให้เฟ้งเฟ้งตามองตรูณีนามซึ่งบ๊วยทิงตลอดเวลา ยามนั้นหันกล่าวว่า “ทั้งหมดนี้มีไ้ช่นามแท้จริงของพวกท่านกระมัง?”

ซึ่งบ๊วยทิงกล่าวเสียอ้อยอิ่งว่า “พวกเรามิอาชีพล่่นป่าที่ แสดงตาม

ท้องถนน แลกมาซึ่งเงินทองประทังชีวิต นับเป็นอาชีพเสื่อมเสียหน้าวงศ์ตระกูล ไหนเลยใช้ชื่อแซ่แท้จริงได้”

ลี้มให้ฟังจึงไม่ซักถามสืบต่ออีก

ก๊วยใต้โล้วยกไหล่กล่าวว่า “มิว่าเป็นคนเล่นปาหี่ หรือผู้คนที่มั่วลั้วลี้มมีท้องทั้งสิ้น”

ซึ่งบ๊วยทิงหัวร่อคิกกล่าวว่า “ท่านไม่บ่งบอก พวกเราแทบลี้มเลื่อนไป” พलगวางตะกร้าลงใบหนึ่ง เลิกผ้าที่คลุมอยู่ชั้นบนออก นึกขาไก่อมาข้างหนึ่ง เอ่ยสืบต่อ “ซึ่งความจริงท้องของสตรีหาได้เล็กกว่าบุรุษ เพียงแต่บางครั้งเกรงอกเกรงใจ มิอาจรับประทานมากเกินไป”

ทารกชายเทวราชน้อยสอดคำขึ้น “แต่ท่านไหนไม่เคยเกรงอกเกรงใจมาก่อน?”

ซึ่งบ๊วยทิงใช้ขาไก่อเคาะศีรษะมัน เทวราชน้อยกลับช่วงชิงไก่อ่างครึ่งตัววิ่งตะบึงออกจากห้อง สุนัขสองตัวส่งเสียงเห่าแล้วกระโจนออกไปที่หลงเหลือลั้วตามติดอยู่ด้านหลัง

แย่งตั้งสายหน้าพึมพำว่า “สถานที่นี้มีได้ครีกครั้นเช่นนี้มาหลายปีแล้ว”

ก๊วยใต้โล้วกล่าวเสริมขึ้น “ที่นี้ยังจะครีกครั้นสนุกสนานอีกหลายวัน”
“อีกหลายวัน?”

“ซึ่งโกวเนี้ยบอกว่าพวกนางกำลังหาที่พัก ข้าพเจ้าจึงเช่าตึกช่วงหลังทั้งห้าห้องแก่พวกนาง”

แย่งตั้งทอดถอนใจกล่าวว่า “เคหาหลังนี้เป็นของท่าน หรือเราเป็นเจ้าของกันแน่?”

ก๊วยใต้โล้วกล่าวว่า “มีอาคันตุกะเยี่ยงนี้มาพัก หรือท่านยังไม่พอใจอีก?”

หากบอกว่าในได้หล้ามีสิ่งที่ยับยั้งให้บุรุษที่ทั้งสภปรกทั้งเกยจครันแปรเปลี่ยนเป็นขยันหมั่นเพียร สิ่งนั้นคืออิสตรี

รุ่งเช้าวันที่สองเฮ้งตั้งยังนอนทอดกายในกระบอกลมที่จัดสร้างจากผ้าห่ม ก๊วยไตโล้วก็ออกไปตักน้ำแล้ว ลืมให้เพ่งกลับรื้อนั่นคั่นนี้อยู่ภายในห้อง

เฮ้งตั้งอดถามมิได้ “ท่านค้นหาอันใด?”

“อ่างล้างหน้า ผ้าเช็ดหน้า และถ้วยบัวนปาก”

“ข้าวของเหล่านี้ เรามีเพียงไม่เคยพบเห็นมานาน กระทั่งได้ยินยังมีเคยได้ยินมา”

ลืมให้เพ่งคล้ายถูกคนหวดใส่แส้หนึ่ง ตะกุกตะกักว่า “หรือ...พวกท่านไม่เคยล้างหน้ามาก่อน?”

“ย่อมเคยล้างหน้า แต่สามวันล้างครั้งเล็ก หัววันค่อยล้างครั้งใหญ่”

“ล้างหน้าครั้งเล็กอย่างไร?”

เอ่ยถึงตอนนี้ ก๊วยไตโล้วพอดีถือน้ำสองกระบอกลงเข้ามา

เฮ้งตั้งจึงกล่าวอย่างเกียจคร้านว่า “อ้อฉิก หยิบฉวยข้าวของล้างหน้าแก่เรา”

อ้อฉิกใช้ชามแตกใบที่ดวงสุราตักน้ำในกระบอกลงครึ่งชาม หยิบฉวยผ้าที่แปดเปื้อนด้วยสีด่าสีเหลือง มิทราบสีสันดั้งเดิมเป็นสีใดจากผืนง้วนส่ง

เฮ้งตั้งค่อยขยับกายลุกขึ้นนั่ง ต้มน้ำในชามคำหนึ่งอมไว้ในปาก ค่อยคลี่กางผ้าคร่ำคร่า บ้วนน้ำในปากลงบนผืนผ้าจนเปียกโชก ยกขึ้นปาดเช็ดใบหน้าคราหนึ่ง ระบายลมหายใจกล่าวว่า “ล้างหน้าเรียบร้อยแล้ว”

ลืมให้เพ่งคล้ายพบพานปีศาจ แดกตื่นจนหน้าเขียวคล้ำ กล่าวว่า “นี่...เป็นการล้างหน้าครั้งเล็ก?”

“หาใช่ไม่ เป็นการล้างหน้าครั้งใหญ่ หากล้างครั้งเล็กต้องวุ่นวายถึงเพียงนี้จะทนทานรับได้อย่างไร?”

ลืมให้เพ่งคล้ายกับจะสลบไสล เน้นนานให้หลังค่อยทอดถอนใจ กล่าวว่า “หากมีคนสกรปรกกว่าพวกท่านอีก เรายินยอมโขกศีรษะค้ำบัคนผู้นั้นทันที”

“อย่างนั้นท่านเตรียมโขกเถอะ ตามท้องถนนมีผู้สกรปรกกว่า

พวกเรามากมายนัก”

“เรามีเชื้อ”

แย้งตั้งกล่าวอย่างเฉื่อยชา “ร่างกายพวกเราแม่สกปรก จิตใจกลับ สะอาดสะอาด หากแม้แน่ใจใจคนผู้หนึ่งสกปรกโสมม ต่อให้ใช้สบู่ซักฟอก วันละสิบครั้ง ยังไม่สะอาดหมดจด”

ลี้มให้ฟังเอียงหน้าขบคิด พลันปรบมือกล่าวว่า “มีเหตุผล คนผู้หนึ่ง หากมีชีวิตอย่างสุขสำราญ ไม่ละอายต่อมโนธรรม แม้ต้องอดอาหารมิล้าง หน้า ก็หาเป็นไรไม่”

พลันวิ่งตะบึงออกจากห้อง ตีลังกากลางลานตึกหลายทอด หัวร่อ ดังกังวานเอื่อยสืบท่อ “เราขบคิดปรุโปร่งแล้ว ตอนแรกเราโฉนปลงไม่ตก?”

แย้งตั้งและอึ้งก็ยิ้มพลาจ้องมองมัน คล้ายปลาบปลืมปีติแทนลี้ม ให้ฟังที่คล้ายความอัดอั้นกังวล

ก๊วยใต้ไ่ว่กลับล้างตา ใช้ผ้าผืนนั้นเช็ดถูเสื้อผ้าและรองเท้าตาม ร่างกาย

อึ้งก็กล่าวเสียงเย็นชา “ท่านไยไม่พานถอดรองเท้าออกมา ล้างเท้า ให้สะอาดหมดจด”

ก๊วยใต้ไ่ว่ยิ้มพลาจกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีเจตนาเช่นนั้น น่าเสียดาย ที่มีเวลาพอ”

พลันฟุ้งปราดออกจากประตูห้อง ร่ำร้องว่า “พวกนางคงตื่นแล้ว ข้าพเจ้าจะไปยังตึกหลัง”

ลี้มให้ฟังก็ตามติดอยู่ด้านหลัง อากัปกิริยาล้วนเร่ร่อน ราวกับจะ รุดไปดับไฟ

แย้งตั้งปรายตามายังอึ้งก็กล่าวว่า “ตรูณีริรัก วิญญาณนมากรัก ท่าน ไยไม่ติดตามไป?”

อึ้งก็หน้าเคร่งเครียดเย็นชา กล่าวว่า “ข้าพเจ้ามิใช่วิญญาณน”

“ท่านคล้ายไม่ชมชอบซึ่งบ๊วยทิ้งโกวเนี้ยแม่แต่น้อย”

อึ้งก็มิตอบคำ พลันถามว่า “ในความเห็นของท่าน พวกนางประกอบ

อาชีฟใด?”

“หรือพวกนางมีใครคนเล่นปาหี่?”

“หากท่านเข้าใจเช่นนั้น ก็เป็นตัวโง่งมด้วย”

“เห็นได้อย่างไร?”

อึ้งกิกกล่าวว่า “วานรตัวนั้น สุนัขทั้งสองตัว ไม่เชื่อฟังคำสั่งพวกนางแม้สักคำเดียว แสดงว่าเสาะหามาเพื่อแสดงละครตบตา เสียดาวเห็นนั้นก็ตั้งใจแต่งกายด้วยอาภรณ์พิสดาร แท้ที่จริงเป็นคนเรียบ ๆ ร้อย ๆ กระทั่งวาจายังมีกลิ่นกล่าวมากความ สองมือทั้งขวาทั้งซ้ายละเอียดอ่อน ไหนเลยละม้ายคล้ายคนเล่นปาหี่ ซึ่งต้องหิวหีบเครื่องมือการแสดงจูงสุนัขออกเดินทางตลอดทั้งวัน?”

เฮ้งตั้งรับฟังอย่างเงิบงัน สุดท้ายผงกศีรษะกล่าวว่า “คิดไม่ถึงท่านกลับละเอียดรอบคอบปานนี้ แต่หากพวกนางมีใครคนเล่นปาหี่ ที่แท้มีอาชีฟอะไร?”

“ผู้ใดทราบได้ อาจบางที่เป็นโจร”

“หากเป็นโจรจริง รับรองไม่แย่งกรายมาที่นี่ สถานที่นี้มีอันใดให้พวกนางหยิบฉวยได้?”

อึ้งกิกหันกล่าวว่าวาจา บริเวณตึกหลังบังเกิดเสียงอุทานอย่างตื่นตระหนกแว่วมา

เป็นเสียงก๊วยได้โล้ว!

บุคคลเยี่ยงก๊วยได้โล้ว ต่อให้พบเห็นภูตผีปีศาจก็ไม่แตกตื่นจนอุทานออกมา

ที่แท้เป็นเรื่องใดทำให้ก๊วยได้โล้วส่งเสียงอุทาน?

อึ้งกิกพุ่งปราดออกจากห้องก่อน

เฮ้งตั้งก็เคลื่อนไหวแล้ว

ลานตึกหลังเพาะปลูกเต็มไปด้วยต้นไม้ ห้องหับที่ปลูกเรียงรายติดต่อกันทั้งห้าหลังจึงถูกขนานนามว่าเทียเด็กฮึง (ตึกน้อยฟังเสียงไม้)

แต่เมื่อเฮ้งตั้งเป็นเจ้าของเคหา ต้นไม้ที่ลานตึกหลังแทบถูกโค่นไป แลกเป็นเนื้อจนหมดสิ้น

เมื่อคืนนี้ซึ่งบ๊วยทิ้ง เสือดาวเหิน และพวกพำนักอยู่ที่นั่น แต่ตอนนี้ ทั้งคน ทั้งวานร รวมทั้งสุนัข ล้วนผละจากจนหมดสิ้น เพียงหลงเหลือ ก๊วยไต๋โล่วและลิ้มไท้เพ่งยืนตะลึงลานกับที่

แทบเท่าทั้งสอง จัดวางด้วยหีบใหม่เอี่ยมล่อหลายใบ

เฮ้งตั้งกล่าวถามว่า “อาคันตุกะของท่านจากไปโดยไม่ล่ำลาแล้ว?”

ก๊วยไต๋โล่วผงกศีรษะรับ

อึ้งฉิกกล่าวเสียงเย็นชา “จากไปก็จากไป ไยต้องร่ำร้องตะโกนก้อง?”

ก๊วยไต๋โล่วไม่กล่าวอะไร กลับยื่นกระดาษมาแผ่นหนึ่ง เห็นใช้ดินสอ ถ่านขีดเขียนอักษรเป็นใจความว่า “หีบทั้งห้าใบนับเป็นค่าเช่าห้องหับ ยังหวังให้รับไว้ โอกาสหน้าพบกันใหม่”

อึ้งฉิกจึงกล่าว “เมื่อพำนักห้องหับ สมควรจ่ายค่าเช่า มิมีไฉนนำ ดินแดนสงสัย”

ก๊วยไต๋โล่วทอดถอนใจกล่าวว่า “เพียงแต่พวกนางจ่ายค่าเช่ามากมาย ไป”

ค่าเช่าครานี้มากมายมหาศาลจริง?

สี่ในห้าหีบบรรจุแต่ทองคำใหญ่เล็กไม่เท่าเทียม ลักษณะผิดแผก แตกต่าง ขนาดเล็กที่สุดยังหนักถึงสิบตำลึง มูลค่าย่อมมหาศาลยิ่ง

อีกหีบหนึ่งสะสมอัญมณีจินดา มีทั้งไข่มุก มรกต อำพัน โมราและ เพชรหลากสีที่มีทราบนาม ประชันประกายจนแพรวพราว

มิว่าหีบใบใดใบหนึ่ง ล้วนเพียงพอต่อการซื้อเคหา ร่มรวยทั้งหลาย

เฮ้งตั้งและอึ้งฉิกตะลึงลานกับที่

เนิ่นนานให้หลัง อึ้งฉิกจึงกล่าว “ตอนที่ท่านชักชวนพวกนางรูดมา พวกนางหอบหิ้วหีบใบนี้มาหรือไม่?”

ก๊วยไต๋โล่วตอบว่า “หามีไม่”

ลิ้มไท้เพ่งกล่าวว่า “อย่างนั้นหีบเหล่านี้มาจากที่ใด?”

อึ้งฉิกแค้นหัวรอกกล่าวว่า “หากมิใช่ปล้นชิง คงขโมยมาจากบ้านเรือนต่างๆ”

เฮ้งตั้งทอดถอนใจกล่าวว่า “สามารถขโมยทองคำอัญมณีมาจากครอบครัวผู้คนมากมายปานนี้ในเวลาค่าคืนเดียว นับว่ามีความสามารถไม่ต่ำทราวมจริง ๆ”

“ความนี้มิมีใตนาตื่นตื่นสงสัย จอมโจรฝีมือสูงเยี่ยมสามารถขโมยสมบัติผู้คนคืนละร้อยหลังคาเรือน”

ก๊วยไตโล้วกล่าวว่า “พวกนางลักขโมยมาอย่างลำบากยากเย็น กลับกำนัลแก่เรา โจรประเภทนี้นับว่ามีน้อยกว่าน้อยจริง ๆ”

เฮ้งตั้งกล่าวว่า “พวกนางยอมไม่กำนัลสมบัติมากมายปานนี้แก่พวกเราโดยปราศจากเหตุ ความนี้ย่อมมีจุดมุ่งหมายเคลือบแฝง”

อึ้งฉิกกล่าวว่า “อาจบางทีพวกนางคิดซุกซ่อนของโจรอยู่ที่นี่ หากพวกเรารับไว้ ไยมิใช่กลับกลายเป็นโจรไป?”

ลี้มไต้เพ็งกล่าวว่า “ในความเห็นของเรา ยังคงมอบของเหล่านี้คืนแก่บุคคลอื่น”

ก๊วยไตโล้วกล่าวว่า “คืนแก่ผู้ใด? ผู้ใดทราบว่าเป็นของเหล่านี้ขโมยจากบ้านเรือนใด?”

อึ้งฉิกกล่าวว่า “มาตรแม้มีทราบ แต่สามารถสืบเสาะดู”

“สืบเสาะจากที่ใด?”

“จากภายในเมือง ของเหล่านี้เมื่อถูกพวกนางขโมยมาในเวลาเพียงคืนเดียว คงขโมยจากในเมืองน้อยใกล้เคียงนี้เอง”

ก๊วยไตโล้วจับจ้องมองทองคำในหีบ ทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านกล่าวผิด เมืองน้อยนี้มีไช่สถานที่ยากจนจริง ๆ ไม่ว่าสถานที่ใดเมื่อมีทองคำมากมายปานนี้ ก็ไม่นับเป็นที่ยากจนขั้นแค่นั้น”

เขายิ้มพลางกล่าวอีกว่า “ดังนั้นเคหารู่มรวยอย่างน้อยเป็นเคหารู่มรวยสมชื่อ”

ช่วงเวลาที่เคหารู่มรวยรุ่มรวยสมชื่อ แม้ไม่ยาวนาน แต่พวกเขา

ยังคงมีความสุข

เนื่องเพราะพวกเขาเลือกทางที่ฉลาดที่สุด

พวกเขาละทิ้งความรุ่มรวย รักษาไว้ซึ่งมโนธรรม

นี่อาจเป็นช่วงเวลา而他们เขาอยู่ใกล้กับความรุ่มรวยที่สุด แต่พวกเขาไม่ละโมภความรุ่มรวย ไม่ต้องการใช้วิธีการอันต่ำช้า และหนีผลหลอกลวงหยิบฉวยความรุ่มรวย ดังนั้นพวกเขามีความสุขสำราญตลอดกาล ตั้งรารกับไม้ดอกที่อาบไฉ่อยู่ได้แสงอาทิตย์วันตฤดู

พวกเขาทราบว่าความสุขสำราญนำรักกว่าความหรูหรารุ่มรวยมากนัก